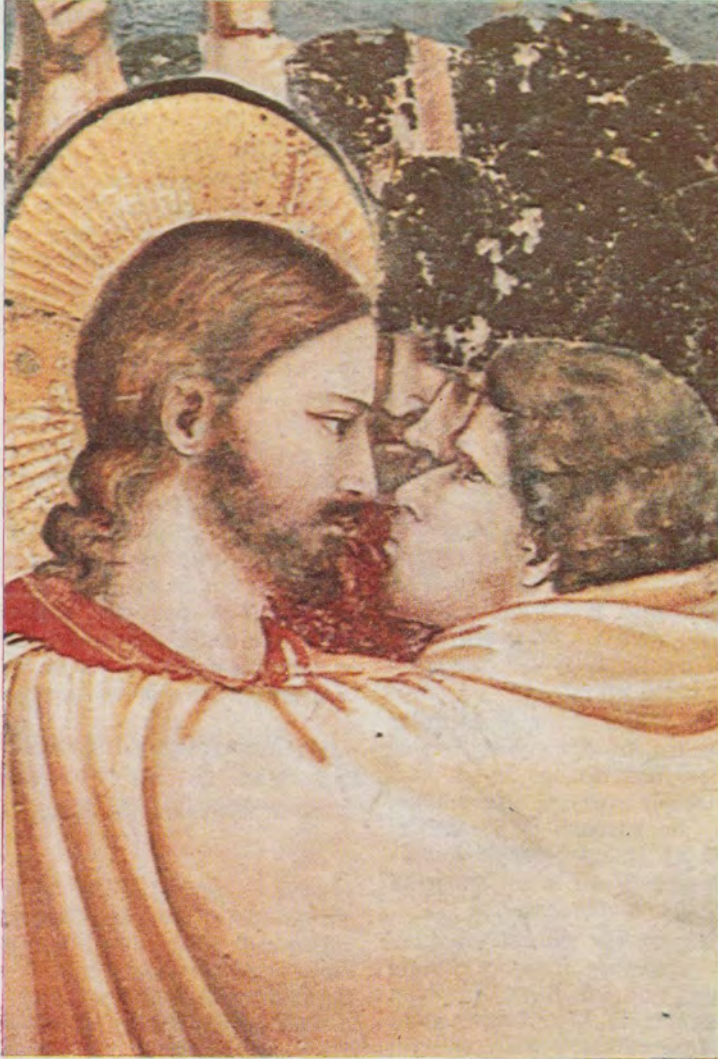

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

SĂRUTUL LUI IUDA

Luca 22, 47—48

Tabloul „Sărutul lui Iuda“ a fost pictat de pictorul italian Giotto, născut pe la 1265; tabloul se află expus în Capela Arena din Padova, Italia.

A se observa minunatul profil al Domnului Isus și... profilul respingător al lui Iuda, confruntarea binelui absolut cu răul absolut, ce se pot vedea în cele două priviri.

Nr. 1

Ianuarie — Februarie 1988

Anul LXV

Scumpi frați, stimate surori
Stimați frați colaboratori

Se cuvine și este drept să dăm glas sentimentelor de mulțumire și recunoștință față de Cel Atotputernic, față de Dumnezeuul mintuirii și ocrotirii noastre și împreună cu psalmistul să spunem și noi :

„Voi lăuda pe Domnul din toată inima mea,
Voi cânta Numele Tău, Dumnezeule Prea Înalte,
Doamne, Dumnezeul nostru,
Cît de minunat este Numele Tău
Pe tot pămîntul !

Cei ce cunosc Numele Tău
Se încred în Tine
Căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută,

Doamne !“
Ps. 8, 9 ; 9, 1.10

După trecerea unui an, putem spune fiecare dintre noi, cei vii, că cei care au ajuns la experiența cunoașterii lui Dumnezeu, s-au increzut și se încred în El. Zilele anului 1987 ne-au învățat lecția încrederii absolute în Cel Prea Înalt. Această realitate a experienței cîștigată în zilele anului ce a trecut atît de repede constituie tezaurul de preț pentru noul an. Privim cu mai multă siguranță și încredere necunoscutele zilelor ce ne stau în față, știînd că Dumnezeu a făgăduit că nu părăsește niciodată pe cei ce-L caută din toată inima.

Și fiecare dintre noi este martor al faptului că zilele vieții noastre se derulează înspăimîntător de repede și ne lasă din ce în ce mai puțin timp pentru nevoile noastre personale. Problemele vieții ne acaparează fără milă și sîntem nevoiți adesea să facem eforturi deosebite pentru a ne menține la un nivel spiritual care să ne îngăduie experiența creșterii.

De aceea, la ivirea zorilor noului an 1988 (pentru noi cifre cu rezonanțe istorice), să ne îndreptăm cu întreaga noastră ființă în rugă smerită către Cel Veșnic ca El să-Și îplinească față de noi făgăduințele ocrotirii Sale. Și cită nevoie avem de sprijinul și ocrotirea Sa ! Cită nevoie avem de prezența Sa în viața noastră ! Cită nevoie avem noi și lumea noastră de caractere puternice, modelate după caracterul Domnului Hristos ! Cită nevoie este astăzi de puterea Lui vindecătoare ! Intr-o lume bintuită de boli care mai de care mai teribile și mai ucigătoare, cită trebuință avem de glasul blind și plin de putere vindecătoare care să spună : „Da, vreau să fii sănătos !“ Cită nevoie este de atingerea Lui tămăduitoare, ca și de glasul Său duios și aducător de speranță, care să

spună : „Nici Eu nu te osindesc, du-te și nu mai păcătui !“.

Cită nevoie are lumea noastră de minunile Lui mîini care, frîngînd pîinea vieții și pîinea cea de toate zilele, s-o facă indestulătoare pentru milioanele de oameni, tineri, bătrîni, și copii care pier din cauza faptului că le lipsește hrana cea de toate zilele !

Cită nevoie avem astăzi ca Cel care a adus liniștea și pacea în sufletele oamenilor să-Și întindă mîinile pline de binecuvîntări și să ne spună „Pace, vouă ! Vă dau pacea Mea, vă las pacea“. Omenirea are disperată nevoie de pace și bună învoire, omenirea trebuie să găsească odihna păcii.

Cită nevoie avem astăzi, în fața nenumăratelor mormînte, de atingerea dătătoare de viață a Domnului Hristos, care să redea familiei, vieții — pe cei ce au plătit și vor plăti tribut morții ! Cît de minunat este să știi că Dumnezeu a frînt puterea morții și i-a smuls boldul, punînd stăpînire pe negura neștiinței, rostînd acel cuvînt aducător de viață, de speranță, de bucurie... „Vino la viață !... Scoală-te !“

Cită nevoie avem în inima și ființa noastră de prezența Lui ! „Căci despărțiți de Mine“, spunea El, „nu puteți face nimic“. Iată de ce religia creștină este religia identității cu Hristos. Și dacă ar trebui ca în aceste momente de maximă tensiune, de trecere de la vechi la nou, de la un an la altul, să ne dorim ceva, atunci ar trebui să urmărim realizarea dorinței divine de a statornici în ființa noastră prezența Lui, așa cum magistral sublinia acest deosebit de important adevăr marele apostol Pavel :

„Am fost răstignit împreună cu Hristos,
și trăiesc... Dar nu mai trăiesc eu,
ci Hristos trăiește în Mine !“

Gal. 2,20

Iată un gînd pe care să-l luăm cu noi peste pragul noului an, un gînd care să ne poarte cu siguranță spre identificarea noastră cu Isus Hristos. Anul 1988 — anul experienței noastre depline cu Dumnezeu ! Anul în care haina albă a îndreptățirii prin credință să devină haina albă a unui caracter puternic ancorat în Dumnezeu.

După un secol de la repunerea în valoare a învățaturii biblice despre îndreptățirea prin credință, este de așteptat ca cei ce năzuiesc spre desăvîrșire să se lase transformați, curățiți și albiți, pentru a reflecta în viața lor... pe Isus Hristos.

„Tuturor acelor care, prin credință, Îl primesc ca Mintuitor personal le este dată neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său nepătat“ (PD/246).

Dumitru Popa

IDEEA... IDEALUL UNIRII

Ideea dintotdeauna de unire și independență națională a inaripat permanent mintea, inima și pana multor personalități ale culturii românești, din întreg evul mediu, și după aceea în epoca modernă, alcătuind subiectul diverselor scrieri tipărite dincolo sau dincoace de Carpați, dincolo sau dincoace de Milcov.

Acest ideal a constituit aspirația seculară de unitate a tuturor românilor, în poșida granițelor fictive, artificiale, trasate de marile imperii, pe trupul comun al uneia și aceleiași patrii.

Imbrățișat de masele populare, acest ideal a devenit idealul suprem al întregii națiuni. Intre românii de pretutindeni a existat întotdeauna o legătură de rudenie și de sânge, o uniune de interese și idealuri și dintre toate visurile, visul Unirii a rămas cel mai scump.

În evenimentele de la 1859 se răsfrâng toate actele de sacrificiu ale românilor, prin vremi, de la primele lupte de neatîrnare ale primilor voievozi, pînă la Mircea, Ștefan și mai ales Mihai, care prin străfulgerarea scurtă a acestui ideal, se intitula: „Domn al Moldovei, Munteniei și Transilvaniei”.

DIN CUPRINS

De la inimă, la inimă . . .	2
24 ianuarie	3
Telegrama	4
Adevărul... în Hristos	5
Realizări	8
Lăudați pe Domnul	13
Nu mai sint doi, ci unul	15
Invață de la toate	17
Cercetați Scripturile	18
De la Sabat, la duminică	20
In memoriam	22
Sfârșit de cale	23

I. P. „Flăret” ed. 1004

PREMIZELE ȘI PREGĂTIREA UNIRII

Glasul intelectualilor de la 1848

Actul de la 1859 reprezintă unul din momentele tulburătoare ale istoriei României moderne, iar evenimentele care au dus la unire reprezintă una din cele mai frumoase pagini din cartea neamului nostru.

Pentru că dincolo de granițele vremelnice și nefirești, impuse de vicisitudinile istoriei, a existat întotdeauna și dintotdeauna, o conștiință a unității oamenilor de pe aceste meleaguri, o „unire în cuget și simțire”.

Unirea de la 1859 nu s-a făcut sub presiunea evenimentelor internaționale, ci ea s-a făcut sub presiunea exercitată de istorie și de adevăr, și a fost exprimată cu forță de către popor, de masele de țărani, meșteșugari, orășeni, de intelectualii revoluției de la 1848. Niciodată pînă în acel prag de unire, oamenii n-au fost atât de interesați de istorie, de propria lor istorie, niciodată nu s-au tipărit atîtea documente și cronici vechi, care să ateste originea noastră comună și actele de vitejie prin care ne-am semnat dreptul de a exista în rîndul popoarelor civilizate ale lumii. De fapt, românii au fost primul popor european care, conștienți de însemnătatea unității lor naționale, au desfășurat o luptă intensă pentru a înfăptui ideea Unirii și neatîrnării. Astfel încît Unirea de la 1859 l-a găsit pregătit să se impună ca națiune de sine stătătoare, în concernul popoarelor și națiunilor lumii. Din timpul revoluției de la 1848 hotărîrea de a înfăptui Unirea prinse o expresie deosebit de pregnantă, iar acum a reapărut cu o vigoare deosebită, în contextul realităților românești și al noilor relații internaționale, după războiul Crimeii. Fruntașii români au desfășurat o largă acțiune de informare a opiniei publice europene cu privire la istoria țărilor române, la vechimea existenței lor statale. Fruntașii pașoptiști, emigranți în diferite centre ale Europei au desfășurat o intensă campanie în favoarea Unirii demonstrînd tuturor temeiul istoric al aspirațiilor poporului român, dreptul său de a trăi într-un stat național unitar.

Astfel Nicolae Golescu, fost membru al guvernului provizoriu și al locotenenței domnești din 1848, adresează o scrisoare împăratului

Napoleon al III-lea, în martie 1856, în care exprimă speranța că: „acest popor românesc din Principatele Dunărene care a avut forța și inteligența de a trata, cu armele în mîini, cu Baiazid I și cu Mahomed II și de a le inspira respectarea independenței și suveranității sale va ocupa locul la care aspiră prin tre națiunile civilizate ale Europei”.

Pe bună dreptate N. Bălcescu scria în anul 1850: „Vrem să fim o nație, una, puternică și liberă... Dacă naționalitatea este sufletul unui popor, unitatea națională este cheazăia libertății lui, este trupul lui trebuincios, ca sufletul să... poată crește și dezvolta”.

Iar Cezar Bolliac scria în 1853: „Unirea românilor într-un singur stat, nu este o idee numai în capetele citorva români prea înaintați; nu este o idee ieșită din dezbaterile de la 1848 încoace; ea a fost sentimentul național în toate părțile României de cînd istoria a început a ne spune cîte ceva despre Dacia”.

Mihail Kogălniceanu releva în anul 1855: „Unirea principatelor a fost visul de aur, felul isprăvilor marilor bărbați ai României, al lui Iancu Huniade, ca și al lui Ștefan cel Mare, ca și al lui Mihai Vițeazul, al lui Vasile Vodă, al lui Matei Basarab... Unirea Principatelor este singurul mod de a consolida naționalitatea Românilor, de a le da demnitate, putere și mijloace, pentru a împlini misia lor pe pămînt”.

Încă din 1844 Gh. Barițiu scria: „Popoarele Europei pricep și cunosc cum că tăria unui popor, puterea și forța sa, politica sa cum-pănită, nădejile sale, prezentul și viitorul său zac în unirea națională”.

TACT DIPLOMATIC ÎN FOLOSIREA IMPREJURĂRILOR

La 30 martie 1856 se înseria la Paris Tratatul de pace, care a pus capăt „războiului Crimeii”. La tratative au participat cele 7 mari puteri: Rusia, Franța, Anglia, Turcia, Sardinia, Austria și Prusia. În debaterile acestui Congres de la Paris, un loc important a ocupat problema viitoarei organizări a Principatelor Române: Muntenia și

Moldova, despre care se vorbea în 6 din cele 34 de articole ale acestui tratat. Din cauza contradicțiilor și intereselor cu privire la spațiul carpato-dunăreano-pontic, Congresul a hotărât consultarea poporului român privind propriile lui dorințe. Astfel, au luat naștere Adunările ad-hoc, adunări ce urmau să fixeze doleanțele românilor. Folosindu-se de stipularea Convenției de a institui două adunări electivă, la Iași și la București, pentru alegerea a doi domni fără a preciza interzicerea eventualității desemnării lor într-o singură persoană, Adunarea de la Iași a proclamat, în unanimitate, la 5 ianuarie 1859, drept domn al Moldovei pe colonelul Alexandru Ioan Cuza. Adunarea de la București, din Muntenia, în ziua de 24 ianuarie 1859, a ales în unanimitate și cu același entuziasm, același domnitor, în persoana aceluiși colonel Alexandru Ioan Cuza, fapt care a demonstrat maturitate și strategie în adoptarea soluției care a pus lumea în fața unui fapt împlinit, și care a arătat dorința și voința românilor de a se uni într-un singur popor.

Alexandru Ioan Cuza era unul dintre fruntașii revoluției de la 1848, care militase neabătut pentru triumful idealurilor unității, libertății și independenței.

Vestea alegerii domnitorului Cuza atît în Moldova cît și în Muntenia a determinat un entuziasm general, și a fost întâmpinată cu vii și mari satisfacții, de către masele populare. Pe străzile Bucureștiului, ca și la Iași, ore în șir au durat strigătele de entuziasm, întrerupte de aclamația: „Trăiască Ioan Cuza... Trăiască Domnul nostru”.

Vestea Unirii a fost salutăată cu bucurie și în celelalte provincii românești, aflate sub stăpînire străină. Cărturarul Alexandru Papii Ilarian declara în 1860: „Românii din Transilvania, în împrejurările de față, numai la Principate privesc, numai de aici așteaptă semnalul, numai de aici își văd scăparea și toți ar fi gata de a muri pentru Domnul Cuza”.

Memorabile au rămas cuvintele adresate de M. Kogălniceanu „Domnului Unirii” la Iași, în acea zi de 5 ianuarie 1859: „...Alegindu-te pe tine ca Domn în țara noastră, noi am voit să arătăm lumii ceea ce toată țara dorește: la legi noi, om nou... Fii omul epocii; fă ca legea să înlocuiască arbitrarul; fă ca legea să fie tare, iar Tu, Măria Ta, ca Domn, fii bun și blînd, fii bun mai ales cu aceia cu care mai toți domnii din trecut au fost nepăsători sau răi. Fă... ca domnia Ta să fie cu totul de pace și de dreptate. Fii simplu, Măria Ta, fii bun, fii Domn Cetățean. Urechea Ta să fie mereu deschisă la adevăr și închisă la minciună și lîngșire“...

Excelenței Sale
Domnului Nicolae Ceaușescu
Președintele Republicii Socialiste România

Domnule președinte,

Cu prilejul aniversării a 70 de ani de viață și a 55 de ani de activitate neobosită și rodnică în slujba poporului și a patriei noastre dragi, vă rugăm să ne îngăduiți ca împreună cu întregul nostru popor să ne exprimăm din adîncul inimii stima și respectul profund pe care vi le păstrăm dumneavoastră, a cărui viață este strîns legată de aspirațiile cele mai înalte și realizările epocale ale minunatului nostru popor, pe care-l iubim și al cărui fiu sinteți. Ne exprimăm admirația noastră față de eroica dumneavoastră luptă pentru mărețele idealuri de independență, libertate și pace, pentru o lume mai bună și mai dreaptă, care v-au animat încă din tinerețe.

În numele pastorilor, credincioșilor și al conducerii Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, vă adresăm un cald omagiu și cele mai alese urări de bine, sănătate, putere de muncă, viață îndelungată și succese remarcabile în dezvoltarea tot mai puternică a scumpii noastre patrii.

Pentru această culme a vieții dumneavoastră ne unim cu toți fiii patriei noastre și vă urăm din suflet „La mulți ani!”

Și cu această deosebită ocazie, dorim să vă asigurăm de loialitatea noastră ca cetățeni ai patriei și ne angajăm să dovedim totdeauna prin cuvinte și mai ales prin fapte adevărate de loialitate noastră la planurile cele îndrăznețe de dezvoltare a țării noastre al căror ctitor sinteți, la inițiativele și acțiunile consacrate apărării păcii și vieții pe pămînt.

La vîrsta snopului bogat vă dorim roadă deplină pentru binele și fericirea întregului nostru popor.

În numele conducerii Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea,

Președinte
Dumitru Popa

Secretar
Nelu Dumitrescu

Alegerea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn în cele două principate a reprezentat actul de întemeiere a României moderne. Din acest moment, va apare definitiv în documentele vremii numele de „România”.

INSEMĂNĂTATEA EVENIMENTULUI

Unirea din 1859, eveniment cu adevărat epocal în istoria României, a pus bazele statului național român modern, a permis angajarea țării noastre pe drumul progresului și civilizației pe multiple planuri. Consolidarea noului stat a condus la accelerarea social-economică a țării, a constituit cadrul pentru înfăptuirea unui șir larg de reforme progresiste, în diferite domenii de activitate.

Din această etapă a Unirii noastre aveau să decurgă evenimentele fundamentale pentru viitorul Româ-

niei. La sfîrșitul primului război mondial, România avea să-și reîntregească hotarele de drept ale țării și astfel evenimentul de la 24 ianuarie se va împlini fundamental, la 1 Decembrie 1918 cînd prin Unirea Transilvaniei cu România s-a încheiat procesul de făurire a statului unitar român.

Unirea Principatelor Române, împlinire a unei aspirații multiseculare, expresie a unei necesități obiective, reprezintă o adevărată piatră de hotar a istoriei noastre naționale, și marchează intrarea țării și poporului nostru într-o etapă nouă de dezvoltare, pe calea progresului social-economic și cultural, pe calea luptei pentru cucerirea deplină a independenței, a formării statului național unitar român.

România a devenit modernă în special prin reformele hotărîte și intransigente ale revoluționarilor care au impus Unirea și care l-au propulsat pe Alexandru I. Cuza în

(continuare pag. 6)

ADEVARUL

AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS HRISTOS!

„Sfinta Scriptură, Vechiul și Noul Testament, constituie Cuvîntul scris al lui Dumnezeu, dat prin inspirație, prin oameni sfinți ai lui Dumnezeu care au vorbit și au scris mișcați fiind de Duhul Sfînt. În acest Cuvînt, Dumnezeu a încredințat oamenilor cunoștințele necesare în vederea mîntuirii. Sfintele Scripturi constituie descoperirea infailibilă a voiei Sale. Ele sînt standardul creștinului, proba experienței, descoperirea plină de autoritate a învățăturilor (doctrinelor) și raportul demn de încredere al actelor lui Dumnezeu în istorie.“

Puncte fundamentale, I

Cînd în revista noastră „Curierul Adventist“ nr. 5/1982 publicam „Doctrinile fundamentale ale Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea“, aveam simțămîntul că se împlinea un deznăscut al noilor generații de membri ai comunităților noastre și o nevoie ce se cerea împlinită. Aveam convingerea că va trebui să revenim asupra acestor doctrine, să amplificăm conținutul lor, pentru a avea o viziune clară cu privire la credința ce a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

Facem acum acest lucru. Odată cu acest prim număr al revistei noastre pe anul 1988, începem publicarea „Doctrinelor fundamentale ale Bisericii A.Z.S.“, căutînd să lărgim înțelesul lor și să aprofundăm valoarea lor inestimabilă, cu speranța că ele vor fi de un real folos nouă tuturor.

1. CUVINTUL LUI DUMNEZEU

Cu ani în urmă, în timpul de tristă și dureroasă amintire, într-un lagăr nazist de concentrare, trupul unui copil de șapte ani era spînzurat în fața celorlalți deținuți, care erau puși să treacă pe sub spînzurătoare. Infometat, în starea scheletică în care ajunsese, trupul micului martir n-avea greutatea necesară ca în ștreang fiind să i se frîngă gîtul și să moară; ci se învîrtea în laț, respira greu, sufocîndu-se în spasme, ca și cînd viața încerca să iasă din acel trup. Minutele treceau, copilul se mai chinuia încă în spasmele morții și gemetele lui din ce în ce mai slabe răsunau în urechile deținuților care asistau neputincioși și îngroziți.

„Unde...“ spuse un deținut scui-bînd printre dinți în umbra maca-

bră a trupului ce se legăna în laț, „Unde este Dumnezeu?“

De mii de ani ecoul acestei întrebări a făcut inconjurul lumii, rană sîngerindă a Universului. Cum ravagiile cauzate de om, natură și boli au adus nenorociri asupra omenirii, acest strigăt adesea punctat de amărăciune — al tuturor generațiilor și culturilor a fost: „Unde este Dumnezeu? Există Dumnezeu? Cum arată Dumnezeu? Este El de temut? Este El oare implicat ple-nar în existența lumii noastre? Controlează El oare destinul omenirii, sau aceasta este supusă hazardului și forțelor naturii? Se îngrijește El oare de noi? Poate cineva să cunoască, să pună degetul pe activitatea Lui trecută, prezentă și viitoare?“

REVELAȚIA DIVINĂ

În ciuda multor întrebări și nedumeriri cărora li s-au dat glas în legătură cu Dumnezeu de-a lungul istoriei, mulți au mărturisit plini de încredere că El există, că este viu și că El S-a făcut cunoscut în diferite feluri. Cum S-a descoperit Dumnezeu pe Sine neamului omenesc și cît de bine poate fi El înțeles?

O REVELAȚIE GENERALĂ

Mulți au văzut în natură, istorie, comportamentul și conștiința umană, canale prin care Dumnezeu S-a descoperit pe Sine. Înțelegerea naturii lui Dumnezeu obținută prin aceste căi a fost de obicei numită „revelație generală“, pentru că ea este la îndemîna tuturor și apelează la rațiunea umană.

Pentru milioane de oameni, frumusețea naturii este dovada faptului că trebuie să existe un Dumnezeu iubitor. Strălucirea soarelui,

ploaia, dealurile și izvoarele de apă, toate mărturisesc despre un Creator iubitor. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea miinilor Lui“ (Ps. 19,1). „În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți“ (Rom. 1,20).

Alții văd doada existenței unui Dumnezeu plin de iubire și care are grijă de noi în legăturile fericite cu extraordinare de iubire între prieteni, membrii familiei, soț și soție, părinți și copii. „Căci așa vorbește Domnul: Iată, voi îndrepta spre el pacea ca un riu, și slava neamurilor ca un pîrîu ieșit din mîncă, și veți fi alăptați; veți fi purtați în brațe și dezmiernăți pe genunchi“ (Is. 66,12). „Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El“ (Ps. 103,13).

Și cu toate acestea, aceeași strălucire a soarelui poate transforma pămîntul într-un deșert pîrjolit de arșiță, poate usca și arde totul, făcînd pe pruncii scheletici să arate asemenea unor fructe uscate; aceeași ploaie poate să se transforme în îngrozitoare căderi de apă, care să incede familii; acele dealuri molcome și plăcute se pot despica, desface și apoi să se prăbușească sau să alunece acoperînd ogoare și case. Legăturile umane dau adesea pe față gelozie, invidie, minie, ură care duc nu rareori laucidere. Despărțirea și divorțul dau la iveală cenușa a ceea ce a fost cîndva locul plăcut și liniștit al iubirii și afecțiunii producînd astfel, atît partenerilor, cît și copiilor ce n-au nici o vină, rîni care nu se vindecă toată viața.

Lumea din jurul nostru este asemenea lui Janus cu două fețe. Ea dă semnale amestecate, prezentînd tot atîtea întrebări, cît și răspunsuri. Ea descoperă un conflict între bine și rău, dar nu explică cum a început conflictul, cine este angajat în luptă, de ce, sau cine va birui în final.

RELEVAȚIE SPECIALĂ

Păcatul limitează descoperirea personală a lui Dumnezeu prin creațiune, întunecînd capacitatea omenească de a interpreta mărturia lui Dumnezeu. Astfel, pentru a ajuta pe oameni să înțeleagă divinitatea, Dumnezeu a dat „o descoperire specială“ cu privire la El. El a hotărît să Se facă cunoscut

omenirii într-un mod deosebit, care să nu ridice nici un semn de întrebare cu privire la caracterul Său sau cu privire la iubirea Sa față de lume. Și a făcut lucrul acesta prin Scripturile Vechiului și Noului Testament. În ele, în Sfintele Scripturi, Dumnezeu a descoperit tainele păcatului, mântuirii și răscumpărării. În ele omul poate înțelege mai bine de ce uneori ploaia produce inundații, iar razele soarelui aduc secetă și foamete. Sau chiar de ce se ajunge la nebunia ca un copil nevinovat de șapte ani să fie spinzurat.

La început, El S-a descoperit prin instrumente omenesti special alese în acest scop, iar în final în persoana Domnului Isus Hristos, cea mai mare Descoperire a Sa. „După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rinduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile (Evrei 1.1-2).

În Sfânta Scriptură, Dumnezeu S-a descoperit în persoană, cum și prin „Cuvîntul“ care declară adevărul cu privire la El. Ambele moduri de revelație sînt necesare, pentru că oamenii au nevoie să cunoască pe Dumnezeu și pe Isus Hristos (Ioan 17,3), cum și „adevărul care este în Isus“ (Efes. 4,21). Ele fac ca Dumnezeu să poată pătrunde dincolo de limitările intelectuale, morale și spirituale ale ființelor omenesti și să desfășoare dorința Lui arzătoare de a-i salva.

În studiul de față, în acest prim capitol, ne vom ocupa de Biblie, descoperirea deosebită a lui Dumnezeu făcută neamului omenesc. Vom studia unicitatea ei, cum și autorul, inspirația, autenticitatea, autoritatea și unitatea ei.

UNICITATEA SCRIPTURILOR

Nici o carte n-ă fost atît de iubită și atît de urită, atît de venerată și atît de blestemată ca Biblia. Pentru ea au murit oameni, iar alții au ucis. Ea a inspirat cele mai mari și mai nobile fapte ale oamenilor, dar și pe cele mai condamnabile și mai degenerate. Pentru Biblie s-au declanșat războaie, și paginile ei au hrănit revoluții. Împărații s-au spulberat datorită ideilor ei. Ea a fost folosită pentru a justifica cele mai înălțătoare visuri, ca și cele mai degradante coșmaruri. Ea a fost folosită pentru a frînge lanțuri sau pentru a pune oameni în lanțuri. Mulți, de la teologii eliberării la capitaliști, de la dictatorii la eliberatori, toți întorc paginile ei pentru a căuta cuvinte care să le justifice acțiunile.

Dar unicitatea Bibliei nu vine din influența ei politică, culturală și socială fără precedent asupra lumii, ci din izvorul și conținutul ei. Ea este unică în lume pentru că prezintă unica revelație din lume.

Este descoperirea lui Dumnezeu despre unicul Dumnezeu-om din lume: Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, Mintuitorul lumii.

PUNCTUL CENTRAL AL SCRIPTURILOR

Biblia expune natura umană și descoperă pe Dumnezeu. Ea expune situații deosebite de grele ale oamenilor și descoperă soluția lui Dumnezeu. Ființele omenesti sînt înfățișate ca fiind pierdute, înstrăinate de Dumnezeu, în timp ce Isus este arătat a fi Singurul care găsește pe cei pierduți și-i aduce înapoi.

În Vechiul Testament, Fiul lui Dumnezeu este prezentat ca Mesia, Răscumpărătorul lumii; în Noul Testament El este descoperit ca Isus Hristos Mintuitorul.

Isus Hristos — nașterea Sa, viața Sa, moartea Sa și lucrarea Sa de Mare Preot — iată care este punctul central al Scripturilor. Fiecare pagină, fie în simbol, fie în realitate, descoperă unele aspecte ale lui Isus Hristos, unele faze ale lucrării și caracterului Său. La crucea Golgoței — ultima revelație a acestei lucrări, caracterul lui Dumnezeu este în mod dramatic înfățișat în moartea lui Isus.

După ce marele preot a condamnat pe Isus Hristos la moarte, norodul L-a scuipat în față și L-a bătut. Legîndu-L la ochi Îl loveau cu palmele spunînd: „Hristoase, proorocește-ne, cine Te-a lovit?“ (Mat. 26,67; Luca 22,63-64). Cîteva ore mai tîrziu, în sala de judecată a lui Pilat, mulțimea striga: „La moarte cu Omul acesta... Răstignește-L, răstignește-L...“

Îl va rupe oare în bucăți mulțimea dezlănțuită? Ei l-au biciuit spatele gol. Bucățile de metal se înfingeau adînc în carne atunci cînd biciul roman cu mai multe curele cu plumbi la capete Îl lovea. Spatele Său însingurat primea lovitură după lovitură a unei biciuiri ce exprima revărsarea urii pe care numai o luptă cosmică o poate dezlănțui, pe care numai un demon dement o putea declanșa. Apoi L-au încoronat, punîndu-L pe cap o coroană de spini și acoperîndu-L cu o mantie purpurie. L-au proclamat Împărat al iudeilor, bătîndu-și joc de El și lovîndu-L. Nu este de mirare că mai tîrziu S-a prăbușit sub povara crucii.

Să privim scena de pe Calvar. O mare mulțime adunată sub umbrele dealului Căpățîni, mame înghesuite de-a valma, teama ce stăpînea multe inimi întrebîndu-se de ce acest Om — Acela care le binecuvînta copii — atîrna ca un criminal crucificat și murea de cea mai teribilă moarte?

Priviți la El! Trupul Său este zdrobit, sfîșiat de greutatea corpului ce atîrnă în cuiele din mîini și picioare. O agonie de moarte Îl chinuie. Aceasta Îl torturează pricinîndu-I dureri mult mai mari și mai intense decît cuiele romane ce sfîșie carnea trupului Său. Povara

păcatelor omenirii Îl zdrobea. În cele din urmă, El moare... inima Lui s-a frînt de durere, pentru că aceia pe care dorea mult să-i salveze... L-au respins.

Dar Isus Hristos n-a atîrnat mult timp acolo, pe cruce, nerecunoscut. În curînd minți înțelegătoare aveau să descopere Cine a murit acolo, pe cruce. Atunci ei aveau să exclame: „Nimeni altcineva nu putea fi atît de bun pentru a plăti prețul păcatului. Numai El a putut desface porțile cerului ca noi să putem intra înăuntru. Căci Golgota a fost chiar poarta cerului. Poarta spre viața veșnică s-a deschis larg la crucea Golgoței“.

Crucea este punctul central, suprem, al Bibliei, pentru că ea aduce laolaltă două extreme, și anume, răul, păcatul insondabil al omului și iubirea de nepătruns a lui Dumnezeu. Ce privire mai profundă în starea decăzută a omului poate exista? Ce păcat mai mare poate fi? Și totuși crucea ne descoperă un Dumnezeu care îngăduie să fie ucis. Poate fi oare un sacrificiu mai mare decît acesta? Poate fi oare o descoperire mai mare a iubirii? Nu este de mirare că crucea Golgoței se află în punctul central al Bibliei, aceasta fiind suprema ei revelație.

Golgota este poarta care deschide în fața omenirii dezvăluirea cea mai amplă a lui Dumnezeu. Aici găsim răspuns la cea mai mare întrebare a omului: Unde a fost Dumnezeu? Biblia ne dă răspuns la această întrebare. El era acolo, atîrînd pe cruce, cu cuiele ce străpungeau palmele Sale, cu coroana de spini pe cap și zdrobit de păcatele omenirii.

IDEEA... IDEALUL UNIRII

(urmăre din pag. 4-a)

fruntea celor două principate, unite acum într-un singur stat. Principalele reforme și realizări ale domniei sale au fost: desăvîrșirea Unirii, secularizarea averilor mînăstirești, împroprietărirea țăranilor, legea electorală, codurile de legi, întărirea armatei, și modernizarea diferitelor ramuri ale administrației. Cei șapte ani ai domniei lui Cuza au însemnat în istoria României o cotitură radicală în drumul nostru, spre civilizație și progres.

Președintele țării noastre, domnul Nicolae Ceaușescu, spunea la adunarea festivă consacrată sărbătoririi a 65 de ani de la fîurirea statului național unitar: „Unirea Principatelor a avut o uriașă însemnătate pentru evoluția social-politică a poporului nostru, ea a deschis noi perspective dezvoltării forțelor de producție, angajării României pe drumul civilizației moderne, constituind un moment epocal în procesul plămădirii statului național unitar român“.

A. Chelbegeanu
Consilier-Uniune

La cruce, mai bine decât în orice alt loc, cineva poate vedea cum este Dumnezeu. Aici, descoperirea iubirii lui Dumnezeu pentru omenire este înfățișată într-un mod în care nu-l putea face natura. Aici, orice întrebare cu privire la Dumnezeu, la grija Lui pentru omenire sau cu privire la iubirea Lui pentru creațiunea Sa... încetează, moare.

În adevăr, punctul central al Bibliei este persoana Domnului Isus Hristos. El se află în centrul scenei marii drame a omenirii. Scriptura ne înfățișează uimitoarea Lui condescendență prin venirea Sa aici, pe o planetă răzvrătită, ca să înlăture umbrele întunecoase ale minții omenesti și s-o îndrepte iarăși spre Dumnezeu. Misiunea Lui a fost aceea de a împăca pe om cu Dumnezeu (2 Cor. 5,18-19), aruncând un pod peste abisul dintre ei, abis pe care l-a adus păcatul de mii de ani. Printr-o luptă pe viață și pe moarte împotriva celui rău, El a câștigat în final biruința, acolo, pe cruce, punctul de cotitură al istoriei minturii, de fapt, al întregii istorii. În curând, când lupta dintre lumină și întuneric se va sfârși în cele din urmă, biruința Domnului Hristos la Golgota va culmina în eliminarea, în eradicarea răului. Unitatea dintre ființele omenesti și Dumnezeu va fi din nou restabilită.

Această temă, cel mai mare adevăr al Universului, este punctul central al Bibliei. Toate adevărurile majore ale Bibliei vor fi studiate având în vedere adevărul, așa cum este el în Hristos.

AUTORUL SCRIPTURILOR

Scriitorii Bibliei au privit Scripturile ca fiind de o categorie unică, deosebită și separată de orice altă literatură. Ei se referă la Sfânta Scriptură ca la „Sfintele Scripturi”, (Rom. 1,2; 2 Tim. 3,15) și „cuvintele lui Dumnezeu” (Rom. 3,2; Evr. 5,12).

Unicitatea Scripturilor se bazează pe originea și izvorul lor. În mod frecvent, scriitorii Bibliei au scos în evidență faptul că nu ei sint originea sau autorii mesajelor. Ei le-au primit din izvoare divine. Prin revelație divină, ei au fost în stare să „vadă” aceste adevăruri (Is. 1,1; Amos 1,1; Mica 1; Hab. 1,1; Ier. 38,21).

Scriitorii Bibliei au arătat spre Duhul Sfânt ca fiind izvorul descoperirilor lor; El, Duhul Sfânt, a transmis poporului prin profeți (Nemia 9,30; Zah. 7,12). David spunea: „Duhul Domnului vorbește prin mine și Cuvântul Lui este pe limba mea” (2 Sam. 23,2), Ezechiel scrie: „a intrat Duh în mine”, „Duhul Domnului a căzut peste mine”, „m-a răpit Duhul” (Ezech. 2,2; 11,5,24). Iar Mica, dă amănunte: „Dar eu sint plin de putere, plin de Duhul Domnului” (Mica 3,8).

Noul Testament recunoaște rolul Duhului Sfânt în producerea Vechiului Testament. Domnul Hristos spunea că David a fost inspirat de Duhul Sfânt (Marcu 12,36). De asemenea, Pavel vedea pe Duhul Sfânt vorbind „prin Isaia” (Fapte 28,25). Petru spunea că Duhul Sfânt n-a lucrat prin cițiva scriitori aleși, ci prin toți profeții (1 Petru 1,10-11; 2 Petru 1,21). Adevărații scriitori rămân necunoscuți și numai autorul real — Duhul Sfânt — este cunoscut. „Cum zice Duhul Sfânt...” „Prin aceasta Duhul Sfânt arăta” (Fapte 1,2; Efes. 3,3-5).

Abundența mărturie biblică este aceea că Dumnezeu, în persoana Duhului Sfânt, S-a descoperit pe Sine prin Sfintele Scripturi. El le-a scris nu cu propriile Sale mâini, ci cu minile altora, cam cu patruzeci de mâini, pe o perioadă de mai bine de o mie cinci sute de ani. Și în sensul că Dumnezeu a fost Acela care a inspirat pe scriitori, putem spune că Dumnezeu este Autorul lor.

INSPIRAȚIA SCRIPTURILOR

Superioritatea, valoarea și autoritatea Bibliei pentru credință și practică în viață sint bazate pe originea ei. „Toată Scriptura”, spune apostolul Pavel, „este insuflată de Dumnezeu” (dată prin inspirația lui Dumnezeu).

Expresia greacă „theopneustos”, tradusă cu „inspirație-insuflare” înseamnă „sufierea lui Dumnezeu”. Ea dă pe față originea divină a gândurilor Scripturii ca fiind contrară originii omenesti a altor scrieri. Dumnezeu „sufală” sau „insuflă” adevărul în inimile oamenilor, care au exprimat acest adevăr în cuvinte care au fost cuprinse în Sfânta Scriptură. În acest fel, Biblia este suflarea sau insuflarea lui Dumnezeu. Inspirația este, deci, procesul prin care Dumnezeu comunică adevărul Său cel veșnic.

PROCESUL INSPIRAȚIEI

Revelația divină a fost dată prin inspirația lui Dumnezeu sau, așa cum menționa Petru despre descoperirea profetică, „oameni sfinți ai lui Dumnezeu au fost minăți de Duhul Sânt” (2 Petru 1,21). Ei au înveșmântat aceste descoperiri în limbaj omenesc, cu toate limitările și imperfecțiunile lui, dar ele erau totuși mărturia lui Dumnezeu. Oamenii au fost inspirați și nicidecum cuvintele.

Era oare profetul pasiv și neajutorat asemenea unei păpuși, repetând în mod exact ceea ce a văzut sau auzit? Uneori scriitorilor li se cerea să exprime exact ce Dumnezeu poruncește, dar alții li se spunea să descrie ceea ce vedeau sau auzeau. Este deci natural să se spună că în cazul din urmă scriitorul folosea propriul său limbaj.

Apostolul Pavel observa că „durerile proorocilor sint supuse proorocilor” (1 Cor. 14,32). Adevărata inspirație nu pare să șteargă individualitatea și personalitatea umană, rațiunea sau integritatea personalității profetului. Solia divină îi este transmisă și el este făcut în stare să o înțeleagă și să fie gata să transmită conținutul ei.

Relația dintre Moise și Aaron poate ilustra oarecum legătura dintre Duhul Sfânt și scriitor. Dumnezeu a spus lui Moise: „fată că te fac Dumnezeu pentru Faraon; și fratele tău Aaron va fi proorocul tău” (Ex. 7,1; 4,15-16). Moise avea să informeze pe Aaron despre directivele și poruncile lui Dumnezeu, iar Aaron trebuia să le transmită în propriul său limbaj și stil de vorbire, atunci când se adresa lui Faraon. Solia avea să fie aceea spusă de Moise, dar îmbrăcată, prezentată în limbajul lui Aaron. Aceasta se aseamănă cu experiența scriitorilor Bibliei. Trebuia ca ei să transmită poruncile, gândurile, ideile și interesele divine în propriul lor stil și limbaj. Acest lucru este evident, se poate constata în varietatea stilului și vocabularului diferitelor cărți ale Bibliei, care reflectă educația și cultura scriitorilor.

Biblia deci „nu este modul de gândire și exprimare a lui Dumnezeu... Oamenii vor spune adesea că expresia aceea sau cealaltă nu este asemenea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu trebuie să fie judecat după cuvintele, logica și retorică Bibliei. Oamenii care au scris Biblia au fost scriitorii lui Dumnezeu și nu pana de scris a lui Dumnezeu” (1 SM 21).

Există totuși o excepție, și anume Cele Zece Porunci. Ele sint exprimare divină și nu omenească. Ele au fost rostite personal de Dumnezeu și au fost scrise de degetul Său (Ex. 20,1-17; 31,18; Deut. 10,4-5). Totuși chiar și acestea au trebuit să fie exprimate în limitele limbajului omenesc.

Se poate spune deci că „inspirația acționează nu asupra cuvintelor omului sau a expresiilor, ci asupra omului însuși care, sub influența Duhului Sfânt, este umplut, încărcat cu gânduri. Dar cuvintele scrise sau rostite primesc forma și influența minții individului. Gândirea divină pătrunde mintea oamenilor. Mintea și voința divină sint combinate cu mintea și voința omenească; în acest fel declarațiile omului sint Cuvântul lui Dumnezeu” (Idem).

Biblia, deci, este adevărul divin exprimat în limbaj omenesc. Există o paralelă între Domnul intrupat și Biblie; Isus era Dumnezeu și om, divin și uman, combinat în Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Într-un sens asemănător, Biblia este de asemenea divină și umană. Așa cum a fost spus despre Hristos, tot astfel poate fi spus despre Biblie: „Cuvântul S-a făcut trup

și a locuit printre noi" (Ioan 1,14). Această combinație divino-umană dă Bibliei unicitatea ei.

SCRIITORII SCRIPTURILOR

Duhul Sfânt pregătește anumite persoane ca să comunice adevărul divin. Scriitorii Bibliei au fost asemenea unor vase de lut care conțineau bunuri divine. Dumnezeu a inspirat mintea lor cu privire la ce să vorbească și ce să scrie. Biblia nu explică în amănunțime cum a fost calificat cel în cauză pentru aceasta, dar prin Duhul Sfânt este stabilită o unitate între divin și agental omenesc.

Cum s-a calificat cineva pentru a fi scriitor al Bibliei? Calificarea

aceasta nu depinde de talentele naturale. Ea nu era asociată cu experiența regenerării sau a nașterii din nou. Revelația divină dată cuiva nu convertește persoana respectivă și nici n-o asigură de viață veșnică. Balaam a proclamat un mesaj divin sub inspirație, în timp ce acționa împotriva sfatului lui Dumnezeu (Numeri 22-24). David care a fost folosit de Duhul Sfânt, a comis mari păcate în viața sa (Psalm 51). Toți scriitorii au fost oameni cu naturi firești, păcătoase, având zilnic nevoie de harul lui Dumnezeu (Iacov 5,17).

Inspirația scriitorilor nu trebuie văzută ca o simplă iluminare sau călăuzire divină, deoarece acestea sînt făgăduite fiecărui om care caută adevărul. Dar acela care primește

darul unei înțelegeri deosebite nu are aceeași autoritate ca și un scriitor al Bibliei. De fapt, inspirația scriitorilor biblici a avut loc chiar fără o înțelegere a mesajului divin (1 Petru 1,10-12).

Răspunsul scriitorilor la solie n-a fost totdeauna același. Adesea ei rămăneau în mare nedumerire (Dan. 8,27; Apoc. 5,4), alții ei căutau să pătrundă înțelesul propriilor lor revelații sau ale altora (1 Petru 1,10). Adesea ei se temeau să proclame solia sau chiar parlamentau cu Dumnezeu în legătură cu ea (Hab. 1; Iona 1,1-4; 4).

Persoana aleasă de Dumnezeu trebuia să pună în scris comunicarea divină pentru a furniza un mesaj obiectiv, un corp plin de autoritate al adevărului, care urma să

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

VRANCEA: Țărani cooperatori la cură balneară

În prima lună a acestui an, numeroși țărani cooperatori, din unitățile agricole ale județului Vrancea beneficiază de îngrijirea sănătății în stațiunile balneoclimaterice. Ei se află acum la tratament în stațiunile Amara, Buzias, Covasna, Moneasa și altele. Numărul țărănilor cooperatori din județ care vor beneficia în acest an de îngrijiri medicale în stațiuni specializate va fi de peste 1200.

BIHOR: Noi edificii de cultură

Peisajul edilitar al comunei Poșești, situată în bazinul minier Voiuzi, s-a îmbogățit cu o modernă

casă de cultură, realizată prin contribuția materială și în muncă a localnicilor. Ea reunește o sală de spectacole cu 400 locuri, bibliotecă, săli expoziționale și spații destinate cercurilor și cursurilor artistice și tehnico-aplicative.

VÎLCEA: Microhidrocentrală în funcțiune

În vecinătatea comunei Tomșani — Vilcea a fost conectată la sistemul energetic național cea de a doua centrală electrică avînd o putere instalată de 1,4 MW. Darea în exploatare a acestui obiectiv, care încununează eforturile colectivului de oameni ai muncii din cadrul Antreprizei Electromontaj Hidrocent-

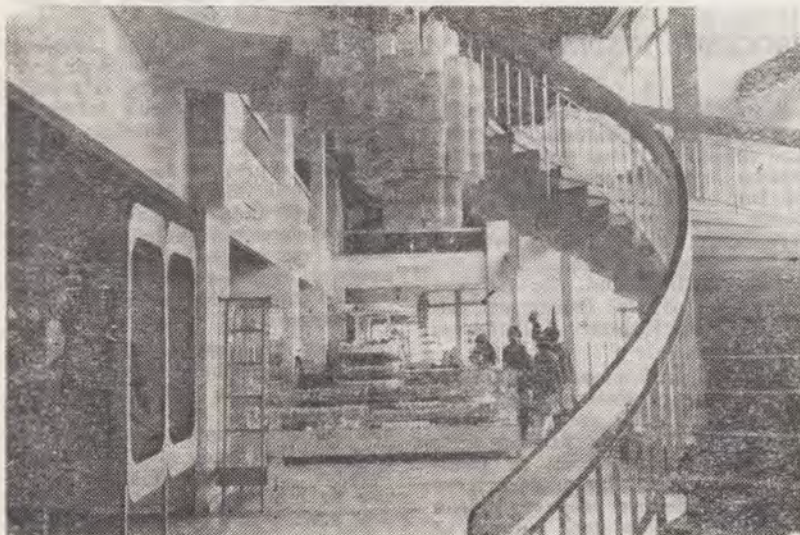
trale Rîmnicu Vilcea și care a avut loc cu aproape o lună mai devreme față de termenul planificat, reprezintă o nouă dovadă a preocupărilor stăruitoare consacrate valorificării superioare a tuturor resurselor energetice prin amenajarea unui număr sporit de microhidrocentrale pe cursurile mici de apă din județul Vilcea.

ZALĂU: Apartamente noi pentru oamenii muncii

Dumbrava-Nord — unul dintre cele mai cochete cartiere, situat în apropierea platformei industriale a municipiului Zalău — și-a integrat zestrea edilitară cu noi și moderne blocuri de locuințe, cu un ridicat grad de confort. În aceste prime zile ale anului 1988, aproape 100 de familii de oameni ai muncii s-au mutat în casă nouă. Alte sute de apartamente din planul pe care an se află în diferite stadii de execuție.

BAIA MARE: Pentru iubitorii de carte

Răspunzînd solicitării locatarilor noului și modernului cartier Traian din municipiul Baia Mare, Biblioteca județeană a deschis o nouă filială. După librăria recent înființată, spațiul afectat filialei bibliotecii oferă condiții bune pentru lectură. Noul spațiu cuprinde o sală de lectură și împrumut la domiciliu și un fond de carte însumînd 26 000 de volume din toate domeniile. Noua filială este a treia deschisă în ultimul timp în Baia Mare, apropiind astfel cartea de cititori.

NOI CONSTRUCȚII — BUCUREȘTI PANTELIMON

Din presa zilei

descoperire omenirii voința lui Dumnezeu ce trebuia să fie ca un standard după care să fie încercate, puse la probă, toate experiențele (Deut. 31,10-13).

CONȚINUTUL INSPIRAȚIEI

Prin Scripturi, Dumnezeu descoperă în multe feluri caracterul și personalitatea Sa. Adesea, Duhul Sfânt transmite cunoștințe divine prin intermediul viziunilor și visurilor (Num. 12,6). Uneori El vorbește tare, auzibil, sau vorbește lăuntru nostru. Lui Samuel i-au fost spuse și el auzise informații divine (1 Sam. 9,15; 1 Sam. 16,7). Lui Zaharia i-a fost dată o reprezentare simbolică cu explicații (Zah. 4). Pavel și Ioan au primit viziuni din cer cu instrucțiuni orale (2 Cor. 12,1-4; Apoc. 4,5). Lui Ezechiel i-au fost arătate evenimente ce vor avea loc în alte locuri (Ezech. 2).

Altora, Duhul Sfânt le-a descoperit evenimente viitoare și profeții bazate pe preștiința lui Dumnezeu (Dan. 2,7.8.12). Unii au participat chiar la acțiunea descoperirii viziunilor lor, îndeplinind anumite funcții care erau o parte a viziunilor primite (Apoc. 10). În alte situații, scriitorii înregistrau evenimentele istorice, fie pe baza experiențelor personale fie prin selectarea materialelor din izvoarele istorice existente (Judecători; 1 Samuel; 2 Cronici, Evangheliile și Faptele).

INSPIRAȚIE ȘI ISTORIE

Declarația biblică: „Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu” sau „insuflată de Dumnezeu” și „de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte și să dea înțelepciune în neprihănire”, deci că ea este de folos și are autoritate pentru o viață morală și spirituală (2 Tim. 3,15.16), nu lasă nici o îndoielă cu privire la călăuzirea divină în alegerea materialelor care compun raportul biblic. Indiferent dacă datele vin dintr-o observație personală, informație orală, izvoare scrise sau descoperire directă, toate informațiile ajung la scriitor sub îngrijirea Duhului Sfânt. În acest fel, inspirația divină în selectarea materialelor garantează încrederea pe care trebuie s-o avem în autenticitatea Scripturilor.

În Biblie, Dumnezeu S-a prezentat pe Sine și Planul de Mântuire în interacțiunea Sa dinamică cu neamul omenesc și nu într-o colecție abstractă de doctrine sistematice. Revelarea Sa este în mod intim întretesută cu evenimentele reale ce au avut loc în cadrul geografic al Orientului Apropiat. Certitudinea relatărilor istorice este deci extrem de importantă, pentru că acestea formează cadrul întregii înțelegeri omenesci a caracterului

lui Dumnezeu cum și a destinului oferit de El omenirii. O înțelegere sănătoasă poate duce pe cineva la viața veșnică, pe cînd un punct de vedere incorect poate duce la confuzie în ceea ce privește calea mîntuirii.

Domnul a poruncit lui Moise să scrie o istorie a modului în care El S-a purtat cu poporul Său. Această practică a fost urmată în tot cursul istoriei lui Israel. Aceste episoade constituie o importanță parte a Bibliei (Num. 33,1-2; Io-sua 24,25.26; Ezech. 24,2).

Aceste narațiuni istorice sînt scrise dintr-un unghi diferit decît istoria laică. Ele dau omenirii o istorie sacră precisă și obiectivă dintr-o perspectivă divină. Duhul Sfânt a dat scriitorilor capacitatea deosebită de a așeza în scris evenimentele importante care sînt demostreze caracterul lui Dumnezeu în lupta dintre bine și rău și să călăuzească poporul în căutarea lui după mîntuire.

Evenimentele istorice au fost scrise pentru a ne fi nouă de folos. Ele sînt „tipuri” sau „exemple” scrise „pentru învățătura noastră, peste care au venit sfîrșiturile veacurilor” (1 Cor. 10,11). Pavel spune: „Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mîngierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde” (Rom. 15,4). Astfel, nimicirea Sodomei și Gomorei trebuia să slujească ca „pildă” sau avertizare (2 Petru 2,6; Iuda 7). Experiența neprihănirii lui Avraam trebuia să fie un exemplu pentru orice credincios adevărat (Rom. 4,2; Iacov 2,14-22). Chiar legile civile ale Vechiului Testament sînt pline cu o profundă însemnătate spirituală și aplicabile condițiilor din cadrul bisericii creștine (1 Cor. 9,8.9).

Motivul principal pentru punerea în scris a acestor narațiuni istorice este acela de a descoperi Planul de Mîntuire și pe Mîntuitorul. În introducerea evangheliei sale, Luca menționează că el a urmărit să prezinte o relatare a vieții lui Isus „ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor pe care le-ai primit prin viu grai” (Luca 1,4).

Criteriul lui Ioan de a selecta a evenimentelor din viața lui Isus a fost acela „ca să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezînd, să aveți viață în Numele Lui” (Ioan 20,31). În acest fel, inspirația divină făcea în stare pe scriitorii Bibliei să prezinte istoria din perspectiva destinului final al omenirii.

Biografiile personalităților Bibliei sînt o altă dovadă a inspirației divine. Aceste relatări descriu cu grijă adevăratul caracter al persoanelor, relatînd atît slăbiciunile, cît și tăria lor. Păcatele lor sînt tot atît de conștiințios relatate cum sînt și succesele lor. Numai profunda înțelegere și cunoașterea divină pot fi răspunzătoare pentru portretizările imparțiale ale personajelor Bibliei.

Nimeni n-a încercat să ascundă lipsa de stăpînire de sine a lui Noe sau minciuna lui Avraam. Izbuștirile temperamentului lui Moise, Pavel, Iacov, Ioan nu sînt trecute cu vederea. Eșecul tragic al celui mai înțelept împărat al lui Israel este în totul expus, ca și slăbiciunile celor doisprezece patriarhi și ale celor doisprezece apostoli. Nici o scuză și nici o încercare nu se face de a minimaliza vina lor. Toți sînt prezenți așa cum au fost în realitate în sufletul lor și ceea ce, prin harul lui Dumnezeu, au devenit sau au dat greș să devină. În fața unor astfel de dovezi sîntem obligați să concluzionăm că fără inspirație divină nici un biograf n-ar fi fost în stare să scrie astfel de analize importante.

Toate narațiunile istorice sînt înfățișate de autorii Bibliei ca evenimente adevărate, care realmente au avut loc, și nu ca mituri sau simboluri. Isus Hristos personal Se referă la ele ca la evenimente adevărate. El menționează predicarea de către Iona în cetatea Ninive, cum și pocînta cetății, în timp ce experiența lui Iona în pîntecele peștelui cel mare este folosită ca un tip al morții și învierii Sale (Mat. 12,39-41). El pune asupra generației Sale răspunderea pentru uciderea lui Abel (Luca 11,51). El ilustrează condițiile existente la a doua venire a Domnului cu stărite de lucruri din zilele lui Noe dinaintea potopului (Mat. 24,37-39).

Mulți din cei de astăzi sînt sceptici cu privire la raportul referitor la Adam și Eva, la experiența lui Iona, la corabia lui Noe și la potop. Cu toate acestea, Isus Hristos le acceptă ca fiind adevărate din punct de vedere istoric și le consideră foarte importante, pline de învățăminte spirituale pentru o viață plină de succes în prezența unui Dumnezeu sfînt.

În chiar mărturia Bibliei reiese clar faptul că toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu. Nu există nici un motiv pentru susținerea că numai anumite părți ale Bibliei sînt inspirate sau că unele părți sînt mai puțin inspirate decît altele. Biblia nu face astfel de deosebiri și nici interpreții n-ar trebui să facă astfel de afirmații. Fără dovezi biblice, astfel de teorii sînt simple speculații care jefuiesc Scripturile de autoritatea lor divină.

EXACTITATEA SCRIPTURILOR

Să ne imaginăm pe cineva care încearcă să învețe pe un prunc fizica cuantică. Aceasta este problema căreia Dumnezeu trebuie să-i facă față atunci cînd încearcă să comunice marile adevăruri ale Universului omenirii păcătoase și limitate. El este limitat în privința felului în care poate să comunice cu noi, pentru că noi sîntem limitați în ceea ce putem înțelege.

După cum noi nu putem să începem că citim calculele lui Albert Einstein unui prunc, tot astfel Dumnezeu n-a putut să comunice cu noi prin magnificul limbaj al cerului, pentru că nu putem înțelege ideile infinite ale lui Dumnezeu. De aceea, după cum Isus a venit „într-o fire asemănătoare cu a păcatului” (Rom. 8,3), tot astfel Biblia a fost dată în limbaj omenesc, pentru ca noi să putem înțelege adevărul.

Natura omenească emană imperfecțiune, ea este scrisă în ereditatea noastră și este vizibilă în cuvintele, limbajul și modul nostru de exprimare. Un cuvânt, o expresie au diferite semnificații (conotații) și nu există o expresie unică pentru fiecare idee distinctă. Și cu toate acestea, chiar dacă limbajul omenesc, limbajul Bibliei nu este perfect, nici nu este nevoie să fie. Să nu uităm că Biblia a fost dată în scopuri practice, și anume de a descoperi calea spre viața veșnică (Ioan 20,30-31; 2 Tim. 3,15). Este nevoie ca ea să fie clară și posibil de înțeles, și aceste condiții sunt îndeplinite de Biblie. Limbajul omenesc, deși imperfect, funcționează totuși ca un vehicul exact și eficient pentru adevărul divin. Ideile sunt perfecte, chiar dacă cuvintele prin care sunt exprimate nu sunt.

Inspirația Scripturii garantează calitatea ei de a fi vrednică de încredere, dar înseamnă aceasta oare că ea este scutită de greșeli? Desigur, greșelile de redare se puteau strecura, greșeli făcute de copiii sau traducătorii Bibliei. Cu toate acestea, Biblia este așa de mare, așa de vastă, atât de categorică în adevărurile ei practice cu privire la mântuire, încât indiferent de erorile ce s-ar putea să se fi strecurat în paginile ei, acestea nu afectează transmiterea adevărilor practice cu privire la mântuire mai mult decât ar afecta o descărcare electrică programele radio în cursul unei zile.

Cît de mult a ocrotit Dumnezeu transmiterea textului, dincolo de asigurarea că solia ei este valabilă și adevărată? Reiese clar faptul din starea vechilor manuscrise — că Dumnezeu n-a ocrotit mesajul Său de variante sau diferite traduceri, atita vreme cît ideile și adevărurile esențiale au fost păstrate. Multe așa-zise erori n-au fost altceva decît greșite înțelgeri din partea teologilor, așa cum au demonstrat dovezile arheologice și condițiile din Orientul Apropiat. Adevărat s-a dat loc la probleme datorită faptului că am citit cele aparținând anticei lumi biblice și obiceiurilor ei, cu ochii de azi ai lumii moderne. Este deci important să-ți dai seama că oamenii cunosc numai în parte și că posibilitatea de a înțelege lucrările și acțiunile divine este limitată.

Trebuie multă atenție ca nimeni să nu admită sau să nu presupună existența unor contradicții care să submineze încrederea în Scripturi;

adesea, acestea nu sînt decît neputința noastră de a vedea tabloul general. Este oare Dumnezeu judecat pentru și într-o propoziție care nu poate fi în totul explicată? Ființele omenești nu vor fi niciodată în stare să explice fiecare text al Scripturilor, și nici nu trebuie. Avem suficient de multe dovezi, în mod deosebit în împlinirea profețiilor, care să asigure valoarea vrednică de încredere a Scripturilor și autenticitatea conceptelor și adevărilor ei. Aceste dovezi ar trebui să fie un motiv suficient care să prevină sau să împiedice pe cineva de a accepta o presupusă greșeală sau să neghe forța și valoarea mărturiei cuprinsă în restul Bibliei.

În ciuda numeroaselor încercări de a fi distrusă, Biblia a fost păstrată cu o exactitate uimitoare, ba chiar miraculoasă. Compararea surselor de la Marea Moartă cu manuscrisele mai tîrzii a fost de ajutor ca să dovedească faptul că Biblia pe care o citim astăzi este aceeași Biblie care a fost citită cu mii de ani în urmă. W. F. Albright a declarat că textul Bibliei ebraice „a fost păstrat cu o exactitate poate fără egal în nici o altă literatură” (The Old Testament and Modern Study, pag. 25).

Deși Biblia învață infailibilitatea, ea este totuși descoperirea infailibilă a voinței lui Dumnezeu. Ființele omenești sînt supuse greșelii, dar nu Cuvîntul Său. Adevărurile Bibliei sînt standardul după care trebuie să fie testate toate celelalte idei.

AUTORITATEA SCRIPTURILOR

Biblia își trage autoritatea ei nu atât de mult din ceea ce spune ea, cît și de la Cel ce spune. Susținerea autorității divine este bazată pe mărturia că în Scripturi, Dumnezeu vorbește prin Duhul Sfînt, făcînd din Biblie Cuvîntul scris al lui Dumnezeu. În ce constă dovada acestei susțineri? Care sînt implicațiile acestei susțineri în viața noastră și în căutarea cunoașterii?

SUSȚINEREA SCRIPTURILOR

Scrierile Bibliei mărturisesc că mărturia lor nu-și are originea în ei înșiși și că soliele lor vin direct de la Dumnezeu. În consecință, mesajele lor au un sens al urgenței și sînt vestite fără teamă. „Cuvîntul Domnului” era acela care a venit la Ieremia, Ezechiel, Osea și alții (Jer. 1,1-2,9; Ezech.1,3; Osea 1,1; Ioel 1,1; Iona 1,1). Ei sînt soli ai lui Dumnezeu (Hagai 1,13; 2 Cron. 36,16). Lor li s-a poruncit să vorbească în numele Domnului spunînd: „Așa zice Domnul” (Ezech. 2,4; Is. 7,7). Acestea sînt scrisorile divine de acreditare a autorității lor.

Noul Testament recunoaște autoritatea divină a scrierilor Vechiului Testament. Dumnezeu a vorbit strămoșilor lor prin profeți (Luca 1,68-70; Fapte 3,18; Evr. 1,1; Iacov 5,10). Uneori instrumentul folosit de Dumnezeu trece pe planul al doilea. Cîtînd pe Isaia 7,14, Matei face aluzie la autoritatea ce stă în spatele citatului, spunînd: „Toate aceste lucruri s-au întîmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin prorocul” (Mat. 1,22). Domnul este văzut aici ca fiind agentul direct. El este autoritatea, profetul fiind agentul indirect.

Apostolii susțin aceeași autoritate divină pentru solia lor, așa cum au făcut și profeții Vechiului Testament. Petru consideră scrierile lui Pavel ca fiind Scripturi (2 Petru 3,15-16). Pavel personal susține și declară că evanghelia predicată de el era de origine divină atunci cînd spune: „Pentru că n-am primit-o, nici n-am învățat-o de la vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos” (Gal. 1,12). Cuvintele Domnului Hristos sînt considerate ca fiind Scripturi și sînt puse pe același plan cu scrierile Vechiului Testament (1 Tim. 5,18; Luca 10,7).

ISUS ȘI AUTORITATEA SCRIPTURILOR

În toată activitatea Sa, Isus a subliniat autoritatea Scripturilor. Fie că era ispitit de Satana sau Se lupta cu vrăjmașii Săi, Scripturile erau autoritatea Sa finală. „Stă scris”, obișnuia El să spună în apărarea Sa, ca și în acțiunile Sale (Mat. 4,4,6,10; Luca 20,17). El considera Biblia ca regula de credință și practică: „Omul nu trăiește numai cu pîine, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4,4). Cînd a fost întrebare cum poate cineva să intre în viața veșnică, El a răspuns: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” (Luca 10,26).

Isus a așezat Biblia mai presus de tradiția și opiniile omenești. În mod constant El a muștrat pe iudei pentru că lăsuă la o parte autoritatea Scripturilor (Marcu 7,9). El apela adesea la împotrivorii Săi pentru o mai atentă studiere a Scripturilor, spunînd: „Oare n-ați citit lucrul acesta din Scripturi?” (Mat. 22,42-45; Marcu 12,10,26).

El credea cu tărie în autoritatea Cuvîntului profetic și arăta faptul că acesta îndrepta spre El. Scripturile, spunea El, „mărturisesc despre Mine”. „Căci dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine” (Ioan 5,39,46). Dovezile cele mai puternice ale misiunii Sale divine ca Mîntuitor au fost bazate pe împlinirea profețiilor Vechiului Testament Luca 24,25-27).

În felul acesta, fără nici o rezervă, Isus Hristos a acceptat Sfin-

ta Scriptură ca descoperirea plină de autoritate a voiei lui Dumnezeu față de neamul omeneșc. El a văzut-o ca revelație obiectivă dată spre a conduce omenirea afară din întinericul tradiției greșite și al miturilor, la lumina adevărată a cunoașterii mintuitoare.

DUHUL SFÎNT ȘI AUTORITATEA SCRIPTURILOR

Autoritatea Bibliei nu poate fi recunoscută fără iluminarea Duhului Sfânt. În timpul vieții Sale, adevărata identitate a lui Isus nu a fost cunoscută de către conducătorii religioși și de mulțimea nepăsătoare. Unii credeau că El este un profet, asemenea lui Ioan Botezătorul, Ilie, Ieremia, dar numai un om. Cind Petru a mărturisit că Isus era „Hristosul, Fiul Viului Dumnezeu”, Domnul a arătat că mărturisirea sa era rezultatul descoperirii divine (Mat. 16,13-17). Pavel spune că numai prin iluminare divină poate cineva să aibă o reală perspectivă a lui Isus Hristos. „Nimeni nu poate zice: Isus este Domnul, decît prin Duhul Sfânt” (1 Cor. 12,3).

Așa este și Cuvîntul scris al lui Dumnezeu. Fără iluminarea minții omenești de către Duhul Sfânt, Biblia nu poate fi niciodată înțeleasă în mod corect sau recunoscută ca voința plină de autoritate a lui Dumnezeu. Pentru că „nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de duhul lui Dumnezeu” (1 Cor. 2, 11). De aceea, „omul firese nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sînt o nebulie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie să judece duhovnicește” (1 Cor. 2,14). În consecință, „propovăduirea crucii este o nebulie, pentru cei ce sînt pe calea pierzării” (1 Cor. 1,18).

Nu mai cu ajutorul Duhului Sfânt, care cercetează „lucrurile adînci ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 2,10), poate cineva ajunge convins de autoritatea Bibliei ca o descoperire a lui Dumnezeu și a voinței Sale. Ea este deci acea cruce care devine „puterea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,18) și cineva poate să se alăture mărturiei lui Pavel care spune că „noi n-am primit duhul lumii ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său” (1 Cor. 2,12).

Sfînta Scriptură și Duhul Sfânt nu pot fi niciodată despărțiți. Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, este atît Autorul, cît și Descoperitorul Bibliei. Autoritatea Scripturilor este autoritatea Duhului Sfânt. Solia Bibliei deci este autoritatea și nu scriitorul omeneșc, pentru că ea este gîndul lui Dumnezeu exprimat de către Duhul Sfânt prin scriitor, indiferent cît de slab sau omeneșc este el.

PRIN CREDINȚĂ, micimea noastră poate să se cufunde în măreția lui Dumnezeu;

PRIN NĂDEJDE, orizontul nostru îngust poate fi lărgit atît de mult, încît să ajungă pînă la viziunea infinită a veșniciei lui Dumnezeu;

PRIN DRAGOSTE, care este cea mai mare dintre acestea trei (credința, nădejdea și dragostea), egoismul firii poate fi sacrificat pe altarul slujirii și atunci cîmpul meu de lucru va fi lumea.

În cele din urmă, autoritatea Scripturilor asupra vieții cuiva crește sau scade în raport cu concepția celui în cauză cu privire la inspirație. Dacă Biblia este înțeleasă sau primită numai ca o colecție de voci sau emoții omenești, atunci autoritatea ei este foarte mult slăbită sau chiar distrusă. Dar atunci cînd ea este văzută ca fiind vocea lui Dumnezeu vorbind prin scriitori, așa cum susțin chiar ei, atunci Scripturile devin autoritatea absolută în probleme de doctrină, mustrare, îndemnare și învățătură în neprihănire.

SCOPUL AUTORITAȚII SCRIPTURILOR

Biblia are autoritate în ceea ce ține de istoria și natura omului. Fizica, fiziologia, arheologia și paleontologia pot fi în stare să dea mai multe detalii despre lume, dar dacă aceste detalii ajung în conflict cu Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci este necesar un studiu suplimentar pentru cercetări în vederea armonizării acestora.

Contradicțiile dintre Sfînta Scriptură și știință sînt frecvente ca rezultat al speculațiilor. Imposibilitatea de a armoniza știința cu Scriptura vine de la „o înțelegere imperfectă fie a științei, fie a revelației, dar înțelese în mod drept, ele sînt într-o perfectă armonie”.

Toată înțelepciunea omenească este sub autoritatea Scripturilor. De-a lungul veacurilor, mințile mărginite au încercat să judece Cuvîntul lui Dumnezeu după propriile lor standarde, ceea ce este ca și cînd ai folosi o riglă pentru a măsura stelele. Biblia nu trebuie să fie supusă normelor umane. În materie de credință, ea este mai presus de înțelepciunea și literatura omenească. În loc de a judeca Biblia, toți vor fi judecați de către ea, pentru că ea este standardul caracterului și testul întregii experiențe și gîndiri omenești.

În cele din urmă, Sfînta Scriptură are autoritatea peste toate darurile spirituale ce vin de la Duhul Sfânt, incluzînd călăuzirea prin darul profetic (1 Cor. 12; 14,1; Efes. 4,7-16). Duhul Sfânt nu a fost

făgăduit pentru a depăși Biblia; în adevăr, toate darurile Duhului Sfânt trebuie să fie testate de către Biblie și dacă nu sînt în armonie, ele trebuie să fie înlăturate. „La Lege și la mărturie. Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zorile pentru poporul acesta” (Is. 8,20).

UNITATEA SCRIPTURILOR

O citire superficială a Scripturilor va avea ca rezultat o înțelegere superficială. Citită la suprafață Biblia poate apărea ca o mulțime de istorioare eclectice, predici și istorie. Și totuși, aceia care sînt deschiși iluminării Duhului lui Dumnezeu, aceia care sînt dispuși să sape adînc după adevărurile ascunse, printr-o cercetare plină de răbdare și cu multă rugăciune, vor descoperi în Biblie o armonie complexă. Există unitate în principiile adevărului mintuitor, chiar dacă Biblia a fost scrisă de un grup de persoane pe o perioadă de o mie cinci sute de ani.

Variatatea stilurilor diferitelor cărți ale Bibliei reprezintă caracteristicile individuale ale scriitorilor. Dumnezeu a comunicat Cuvîntul Său prin diferiți scriitori, și fiecare și-a păstrat individualitatea și a prezentat acele aspecte ale adevărului care au impresionat cel mai mult mințile sa. Rezultatul a fost o colecție de scrieri pline de adevăruri divine și într-o armonie perfectă. Biblia deci, nu prezintă o uniformitate monotonă, ci o bogată și colorată diversitate de mărturii armonioase, de o frumusețe rară și distinctă. Și datorită acestei varietăți de perspective, Cuvîntul lui Dumnezeu este în stare să facă față mai bine nevoilor omului, confirmînd universală lui legătură în toate timpurile.

Dumnezeu nu S-a descoperit pe Sine omenirii într-un lanț continuu de declarații, ci puțin cite puțin prin generații succesive. Fie că a fost scrisă de către Moise în pustia Madian, sau de Pavel într-o închisoare romană, Biblia a fost scrisă de către oameni care au fost inspirați de același Duh Sfânt, și chiar dacă relatările lor, stilul, scrierile lor și chiar experiențele lor

au fost diferite, toți dau aceeași mărturie despre același Dumnezeu.

Adesea nici chiar profetii nu înțelegeau însemnătatea celor primite. Cu toate acestea, ei le puneau în scris pentru generațiile viitoare, care aveau nevoie de acele adevăruri specifice pentru timpul lor (1 Petru 1,10-12). O înțelegere a acestei „descoperiri progresive“ contribuie la înțelegerea Bibliei și a unității ei.

Un exemplu clar al revelației progresive este descoperit în armonia dintre Vechiul și Noul Testament, Cuvîntul scris al lui Dumnezeu. Deși au fost scrise în generații diferite, Scripturile sînt inseparabile și fără contradicții în adevărurile pe care le descoperă. În adevăr, dacă ar trebui ruptă o pagină a Bibliei, atunci acea pagină ar trebui să fie cea care desparte cele două Testamente căci ele sînt una, după cum Dumnezeu este una. Vechiul Testament, prin profetii și simboluri, descoperă Evanghelia Mîntuitorului ce avea să vină; Noul Testament, prin viața lui Isus, descoperă pe Mîntuitorul care a venit, Evanghelia în realitate. Ele amîndouă descoperă același Dumnezeu. Vechiul Testament arată înainte prin jertfele tipice din serviciile de la sanctuar, spre adevărata jertfă pentru păcatele noastre. Noul Testament anunță împlinirea antitipică a sistemului jertfelor, prin viața, moartea și învierea Mîntuitorului ca fiind adevărata jertfă și adevăratul preot.

Există o legătură simbolică între Vechiul și Noul Testament. Vechiul Testament este fundamentul Noului Testament. El este cheia ce deschide Noul Testament, iar Noul Testament explică tainele Vechiului Testament. Singura explicație a faptului că cele două pot lucra atît de bine împreună este aceea că ele constituie mărturia armonioasă, unită despre singurul Dumnezeu, Isus Hristos, Mîntuitorul lumii.

CONCLUZIE

Sfînta Scriptură este Cuvîntul lui Dumnezeu, descoperirea deosebită a unui Dumnezeu ce poartă de grijă, a unui Dumnezeu ce dorește foarte mult să Se facă cunoscut unei lumi despărțite de El prin păcat. Ea este cartea Lui de învățătură, care ne arată scopul Său pentru existența noastră, cum și felul în care să trăim cu El. Ea ne spune de ce sîntem aici, cum am ajuns aici, ce trebuie să facem și încotro mergem. Ea este ultima descoperire a caracterului lui Dum-

nezeu și a vocii Sale pentru viața noastră. Ea conține principiile după care noi trebuie să trăim. Și ceea ce este mai important, ea conține raportul plin de autoritate al lucrării Domnului Hristos și lucrarea Sa pentru mîntuirea noastră.

Punctul central al Scripturilor este Isus Hristos. Scriitorii Vechiului Testament au profetizat despre suferințele lui Hristos, cum și despre mîntuirea noastră prin El. Noul Testament proclamă împlinirea lor. Hristos este inima, conținutul și contextul tuturor acestor scrieri. Scoate pe Isus și mîntuirea lucrată de El din Biblie și aceasta va rămîne o simplă piesă de literatură antică. Toate stau laolaltă în jurul Său ca fiind centrul vestei celei bune.

Mărturia scriitorilor Bibliei și Isus Hristos în persoană nu lasă nici o îndoială cu privire la faptul că Biblia și numai Biblia este regula credinței, punctul de încredere a întregii inspirații și standardul după care trebuie încercat orice crez, dogmă și învățătură. Ea este constituția creștină, autoritatea supremă. Numai un singur crez are o valabilitate universală, crezul Bibliei. Toate celelalte trebuie să fie supuse ei.

Duhul Sfînt a fost necesar ca să inspire pe scriitorii Bibliei cu adevăruri divine, și Duhul Sfînt este necesar pentru a ne descoperi aceste adevăruri. După cum cineva nu poate înțelege o limbă străină fără un traducător, tot astfel nu

se poate înțelege Biblia fără un interpret sau tîlmăcitor. Duhul Sfînt, este în acest caz, singurul nostru traducător. Lucrurile spirituale sînt înțelese spiritual, și numai atunci cînd Duhul Sfînt ne iluminează, putem să avem o înțelegere dreaptă a adevărilor cu privire la mîntuire.

Experiența nașterii din nou constituie aici cheia unei adevărate înțelegeri a Bibliei.

Duhul Sfînt inspiră pe cititori, făcîndu-i în stare să meargă dincolo de suprafața Bibliei și să găsească adevăratele ei gînduri. Făcînd astfel ei descoperă pe Hristos. Exact așa cum divinitatea Domnului Hristos, în timp ce El Se afla pe pămînt, era prezentă, dar ascunsă înapoia naturii Sale umane, tot astfel El este prezent, dar acoperit, ascuns acolo în paginile Bibliei. Prin Duhul Sfînt, Domnul Hristos ne este descoperit atunci cînd studiem Cuvîntul scris al lui Dumnezeu cu o atitudine receptivă față de Dumnezeu și cu dispoziția, dorința de a-L urma.

Domnul Hristos ne oferă invitația plină de har de a cerceta Scripturile, pentru ca să-L cunoaștem. Putem obține bogatele binecuvîntări ale asigurării mîntuirii noastre și să descoperim — pentru noi — că ele sînt „de folos ca să învețe, să mustră, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire“. Prin acestea putem fi „desăvîrșiți și cu totul destoinici pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3,16.17).

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: Dumitru Popa, redactor-șef, Nelu Dumitrescu, Nicolae Popescu, Adrian Bocăneanu, Apostol Chelbegean și Iosif Gyeresi

Redacția și Administrația:

București, Str. Labirint nr. 116 — sect. 3. Tel. 20.76.65

CAPELA COMUNITĂȚII A.Z.S. CURTICI, ARAD

„LAUDAȚI-L PE DOMNUL CÎNTÎND ÎN COR!”

Motto: „Cît de adesea sînt deschise în suflete fîntinile cîinței și credinței, ale speranței, iubirii și bucuriei prin cuvintele cîntărilor sfînte!” E.G.W.

Practica cîntatului coral este cunoscută din vremuri foarte vechi și întîlnită atît în viața bisericească cît și cea laică. Îmbucurător ne apare adevărul că mai întotdeauna oamenii au primit mari binecuvîntări ca răspuns la cîntările lor de laudă.

Cea mai veche cîntare despre care raportează Biblia și pronunțată de buze omenești a fost acea cîntare de laudă intonată la Marea Roșie:

Voi cînta Domnului
Căci Și-a arătat slava

Domnul este tîria mea
Și temelul cîntărilor mele de laudă
El m-a scăpat
El este Dumnezeu meu, pe El Îl voi lăuda
(Exod 15,1-2)

„Cu cîntări de laudă a pornit poporul sub Iosafat spre marea eliberare. Prin cîntec, David, în mijlocul schimbărilor vieții sale rătăcitoare, întreținea legătura sa cu cerul“ (Ed. 152).

În timpul călătoriilor lor prin pustiu fiii lui Israel își înveseleau calea înălțînd adeseori imnuri sfînte.

În cadrul slujbelor de la cîntarea în cor, cîntarea a avut un rol deosebit, dar mai ales la templul construit de Solomon. Despre aspectele de la sfințirea templului cartea Cronicilor ne spune: „Cînd cei ce sunau din trîmbițe și cei ce cîntau, unindu-se într-un glas ca să mărească și să laude pe Domnul, au sunat din trîmbițe, chinvale și celelalte instrumente și au mărit pe Domnul prin aceste cuvinte: Căci este bun, căci îndurarea Lui ține în veci! În clipa aceea, casa și anume Casa Domnului, s-a umplut cu un nor. Preoții n-au mai putut să mai stea acolo ca să facă slujba din pricina norului; căci slava Domnului umpluse Casa lui Dumnezeu“ (2 Cron. 5,13-14).

De asemeni istoria muzicii universale amintește deseori despre practica și obiceiurile diferitelor popoare de a cînta în cor nu numai la templu, catedrale, biserici ci și în locuri

laice. Forma aceasta a căpătat în anumite părți ale lumii chiar un loc preferat.

Curînd după organizarea ei, și în biserica adventă practica de a se cînta în cor a prins rădăcini adînci. Sub deviza „Nu totdeauna cîntarea să fie intonată de puțini“, s-a încurajat, cu orice ocazie, această metodă de a lăuda pe Domnul.

„Te lăudăm Dumnezeu, Te lăudăm — noi care chemăm Numele Tău“ — sînt cuvintele psalmistului, reluate cu bucurie de credincioșii tuturor veacurilor.

Urmașii lui Hristos și-au ales ca Model de viațuire pe Domnul lor în toate. De aceea chiar și în ceea ce privește mîncarea și băutura, cititul și cîntatul vor dori ca sub influența Duhului lui Dumnezeu să păstreze conținut un înalt standard de viațuire. Acest fapt poate avea o influență convingătoare.

Referindu-ne în mod direct la activitatea corală a comunităților noastre, vom presăra cîteva sfaturi utile majorității celor ce colaborează în acest domeniu. Recomandăm tuturor coriștilor, dar mai ales dirijorilor ca pe lângă dezvoltarea calităților spirituale să urmărească și ridicarea nivelului pregătirii muzicale. Librăriile sînt pline cu materiale folosite în acest scop.

Rugăm stăruitor pe toți cei ce activează în această ramură a comunității, să fie adepții unei linii serioase și echilibrate în privința repertoriului coral. Nu numai vechi, evitînd cu premeditare noul, dar nici numai nou excluzînd vechiul plin de conținut și de valori.

Tot aici, este cazul să amintim și cel puțin trei sugestii-principii de interpretare a unei lucrări muzicale.

— O primă orientare ne-o oferă semnele de mișcare și de nuanțare așezate la începutul sau pe parcursul partiturii, aceasta în contextul respectării stilului compozitorului, al epocii în care a fost scrisă lucrarea.

— De asemeni textul cîntării, mesajul ce-l transmite acesta, ne va impune un anume fel de a cînta melodia precum și eventualele schimbări de ritm sau intensitate.

— Sînt situații în care nu vom fi înrobiți anumitor însemnări ce sînt alăturate notației muzicale pentru a răspunde mecanic și rece acestora. O interpretare muzicală plină de patos, a fost mai întîi elaborată în minte și inimă, apoi transpusă, folosind cele mai adecvate resurse, dar cu același material sonor oferit de compozitor.

Cu privire la dirijori-coriști și colaborarea lor (1 Cor. 14,33) Avînd în vedere că ceea ce se lucrează în această ramură a comunității se face cu scopul de a fi onorat Numele lui Dumnezeu, care este un Dumnezeu al ordinii, nu se poate concepe o bună lucrare fără ordine și disciplină în spirit frățesc.

Trebuie să se știe și să fie privit cu toată seriozitatea faptul că a fi corist înseamnă a fi slujbaş al comunității. Aceasta înseamnă răspundere înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Calitatea aceasta îi oferă atît drepturi cît și datorii. Între coriști să se cultive un spirit bun, un spirit de echipă, de frățietate, de întraajutorare, de conștiinciozitate în muncă. Punctualitatea și corectitudinea să fie trăsături caracteristice ale slujbaşului corist. Să fie abandonate vechile apucături firești cum ar fi lupta pentru anumite locuri.

Un bun exemplu pentru coriști trebuie să fie dirijorii. Între dirijori trebuie să se dea pe față o perfectă unitate, să colaboreze în mod armonios, ajutîndu-se și respectîndu-se reciproc. Fiecare corist are datoria de a respecta pe dirijori, în timp ce aceștia trebuie să se comporte ca niște adevărați frați în Domnul cu toți coriștii.

Dirijorii și coriștii au datoria să fie prezenți la toate serviciile divine și la repetițiile ce se stabilesc, precum și să ocupe locurile rezervate pentru cor, neblocaînd pe ale altora în sală. Cînd un dirijor are conducerea cîntării sau repetiției, nimănui nu-i este îngăduit a-l întrerupe sau a-l deranja din activitatea lui. Orice obiecțiune serioasă poate fi făcută ulterior, celui în cauză, apoi, dacă mai este cazul, celor ce răspund în mod ierarhic.

În timpul repetiției nu este îngăduit a se vorbi sau pleca. Dacă cineva are o situație deosebită în familie, sau o problemă specială, se va adresa dirijorului, dar nu va pleca fără învoire. Toți coriștii sînt solicitați să dea maximum de randament în sensul de a cînta corect, frumos, nuanțat și potrivit recomandărilor dirijorului de serviciu (nu doar cînd este unul anume în față).

Dacă a fost undeva, odată, o problemă cooperarea coriștilor este bine să precizăm că nimeni nu poate chema pe cineva în cor după buna lui plăcere, ci aceasta se va face după anumite rînduiri dinainte stabilite. Astfel, dacă în comunitate, în afară de coriștii deja aleși sînt persoane care vor să cînte în cor și se apreciază că ar putea face o asemenea lucrare, fiind de un real folos, cooperarea acestora se va face după următoarele rînduiri:

Calitățile vocale ale candidatului pentru cor vor fi testate de comisia muzicală stabilită de către comitetul comunității. Comisia va face propuneri acestuia și, după ce au fost analizate și aspectele moral-spirituale, numai comitetul comunității poate chema la slujba de corist. Prezența pastorului este neapărat necesară. Cînd este posibil, este binevenită participarea delegatului conferinței care răspunde de această lucrare. Tot comitetul comunității și folosind aceeași procedură va hotărî și asupra dorințelor exprimate ale acelor fii ai comunității care ar putea primi titlul de invitați ai corului, pînă la data cînd vor încheia legămînt cu Dumnezeu prin botez. Totuși este normal ca acești invitați să fie numai dintre cei care trăiesc o viață morală conformă cu adevărurile Scripturii și participă la viața comunității.

Și eliberarea din slujbă a coriștilor este o problemă ce poate deveni spinoasă uneori. Ea poate fi dictată de mai multe situații dintre care vor fi amintite trei.

Punerea sub disciplină. Întrucît punerea sub disciplină a unui slujbaş al comunității atrage după sine și eliberarea din slujbă, este de la sine înțeles că această măsură se aplică și la slujbaşul corist.

Verificarea corului. Este în practica noastră ca din cînd în cînd să se mai facă și verificarea corului. Unii nu mai pot corespunde din punct de vedere vocal, altora li s-a mai deteriorat auzul muzical, alții înțelegînd că locurile sînt limitate afirmă că preferă să le ia locul fiul sau fiica, etc. Oricum, această lucrare este una dintre cele mai sensibile și pretinde multă chibzuială, tact, răbdare și mai ales spirit de înțelegere. La inițierea unui asemenea plan, trebuie totuși să se țină cont de mai multe aspecte. Iată cîteva: un corist se formează greu și repertoriul nu se învață dintr-o dată.

Slujbaşul corist trebuie să facă față la multe solicitări, uneori chiar în timpul săptămîinii, la repetiții, înmormîntări și alte ocazii. (Este foarte penibil ca la „serbări“ să cînti cu o „garnitură“, iar la înmormîntări să te rogi de cel pe care l-ai scos din cor).

Pentru unii care cîntă de multă vreme, cîntatul în cor a devenit o adevărată pasiune și unul din prilejurile de deosebită bucurie în slujirea lui Dumnezeu.

(continuare în coperta a 4-a)

Două râuri curgeau liniștit, urmîndu-și calea. Apoi albiile lor s-au apropiat tot mai mult și s-au unit. Cele două râuri s-au ciocnit, s-au ridicat mici valuri și apele s-au tulburat. Dar după scurtă vreme ele s-au liniștit iarăși, și acum rîu va urma curgerea calmă un rîu mai viguros și mai maestos.

Adesea aceasta este ceea ce se întîmplă la o căsătorie. Două existențe independente se alătură. La întîlnire poate să fie un conflict între personalități, preferințe, idei și obiceiuri. Dar rezultatul este o viață mai bogată, mai valoroasă, mai viguroasă — dacă procesul adaptării se desfășoară cu bine.

Însă perioada adaptării la viața în doi nu este singura transformare din istoria unei familii. Vor urma altele și altele, provocate de evenimente ca: nașterea și creșterea copiilor, intrarea lor la școală, maturizarea copiilor și despărțirea de ei cînd se căsătoresc, îmbătrînirea soților și în cele din urmă despărțirea lor prin moarte. Toate familiile merg pe acest drum al vieții. Acestea sînt schimbări care se pot prevedea.

Dar sînt și evenimente pe care nu le putem prevedea tot așa de bine, cum ar fi: (1) schimbarea profesiei, a locului de muncă sau a domiciliului; (2) eșecuri în realizarea unor planuri importante; (3) dificultăți financiare; (4) îmbolnăvirea, urmată uneori de infirmitate sau chiar de moarte; (5) pierderea prematură a părinților; (6) calamități naturale; (7) îmbolnăvirea gravă sau moartea unui copil, etc.

Astfel de evenimente — fie că fac parte din cursul firesc al vieții, fie că sînt imprevizibile — solicită din plin puterea de adaptare a întregii ființe umane. Dar ele sînt în același timp ocazii de creștere spirituală și de întregire a personalității.

Iată cîteva sugestii pentru o parcurgere sănătoasă și binefăcătoare a perioadelor de viață bogate în schimbări:

NU

MAI SINT

DOI, CI

UNUL

SINGUR

1. *Ia-ți în fiecare zi timp pentru legătura cu Dumnezeu.* Aceasta trebuie să rămînă întotdeauna prima sarcină a zilei. Nu există scuză pentru neîndeplinirea ei. Nu se cunosc nici înlocuitori. Chiar dacă ești nerăbdător să pornești la drum sau să te apuci de treabă, nu o vei putea face fără să te hrănești spiritual. Cînd inima ta strălucește de bucuriile prezenței lăuntrice a lui Dumnezeu și cînd trăiești sub puterea Sa călăuzitoare, atunci vei descoperi că fiecare nouă experiență a vieții de familie și fiecare schimbare adusă de trecerea anilor este o ocazie de creștere.

2. *Studiază, instruiește-te neconținut* cu privire la situațiile prin care treci precum și cu privire la cele pe care le aștepti în viitor. „Nu există vreo împrejurare a vieții care să nu fie prevăzută în Cuvîntul lui Dumnezeu“ (Ed. 81). Nu

este nevoie să te lupți singur cu toate întrebările ca și cînd nimeni n-ar mai fi trecut pe drumul pe care treci tu. Cînd mintea este activă și dornică de dezvoltare, pretutindeni în jur vei găsi izvoare de înțelepciune. Luptă mereu împotriva tendinței de a te opri din învățat. Astăzi ai nevoie de ceea ce ai învățat ieri și mîine vei avea nevoie de ceea ce înveți astăzi.

3. *Observă viața celor din jur și solicită sfat.* Pune întrebări și învață să ascuți. Poți să știi foarte multe, dar să nu crezi vreedată că știi prea multe și nu e nevoie să mai întrebi.

4. *Imaginează-ți viitorul.* Gîndește-te ce schimbări ar putea aduce ziua de mîine sau anul care tocmai începe. Cumva îți este teamă? Ești îngrijorat și nu știi cum vei face față? Nu ezita să recunoști acest lucru. Nu te încăpățîna să strigi mereu „Mie nu mi-e frică“ pînă cînd toată lumea va vedea cum tremuri! Schițează un proiect cum te vei comporta în acele situații noi. Ce ai putea face ca să le întîmpini mai bine? Ce urme vor lăsa acele experiențe asupra ființei tale? Cum vei arăta după aceea? Te poți simți bine cu tine însuși — așa cum vei fi atunci, de exemplu mergînd alături de fiica ta zveltă și cu un ten perfect, în timp ce statura și fața ta vorbesc despre anii trecuți, despre gerurile și arșițele vieții? Împrietenește-te cu tine însuși — așa cum ești, așa cum vei fi. Fii pregătit să vezi cum și cei de lîngă tine vor suferi schimbări asemănătoare.

În același timp, cultivă asigurarea că „împlinirea credincioasă a datoriiilor de astăzi este cea mai bună pregătire pentru încercările de mîine.“ (MH 481)

5. *Pregătește-te să te adaptezi.* Nu te speria de nouitatea situației prin care treci. Nu te agăța cu încăpăținare de ceea ce-ți era familiar, plăcut și comod pînă acum. Păstrează ce merită și înnoiește ce se cere înnoit.

6. *Acceptă gândul că uneori vei greși.* Nimeni nu se așteaptă că vei face totul perfect de la început. Oamenii adevărați își asumă riscuri. Oamenii adevărați greșesc uneori, și învață din aceste greșeli. Fii pregătit deci să spui: „Am greșit. Îmi pare rău“. Și ceilalți pot greși. Cultivă un spirit binevoitor și iertător.

7. *Păstrează un simț sănătos al umorului.* Îți va fi necesar. Voioșia și munca serioasă se simt bine împreună. Nu ezita să rizi câteodată de gafele tale sau de iluziile și de tertipurile tale.

Schimbările vieții sînt evenimente care solicită din plin ființa, situații însoțite de primejdii care obligă la adaptări și renunțări. Dar ele pot fi transformate, prin harul Domnului, în porți către viața îmbelșugată pe care El o dorește pentru noi.

Primul an de căsătorie

Pentru orientarea celor interesați, în urma unor observații îndelungate s-au alcătuit tabele care indică ce este normal într-o anumită etapă a creșterii. Așa se poate urmări mai bine și eventual ajuta dezvoltarea fizică a copiilor mici, progresul școlar al elevului în diferite clase, însușirea cîntatului la un instrument. Pentru fiecare etapă cronologică sînt de așteptat anumite realizări.

Ce sarcini s-ar cuveni să fie îndeplinite în cursul primului an de la căsătorie? Desigur, sînt diferențe de la o familie la alta. Depinde și care este nivelul de la care se pleacă. Regula generală ar fi ca în cursul acestui an să aibă loc un progres important în viața comună a celor doi, o dezvoltare viguroasă care să confirme unirea în căsătorie și în același timp să asigure o bună desfășurare a creșterii în anii și deceniile ce vor urma. „Oricît de multă înțelepciune și grijă s-ar fi depus la intrarea în căsătorie, foarte puțini sînt cei care să fie cu totul uniți

odată cu îndeplinirea ceremoniei căsătoriei. Adevărata unire a celor doi în căsătorie este lucrarea anilor care vor veni“ (MH 359, 360).

Să schițăm câteva sarcini orientative pentru cei care parcurg primul an de căsnicie :

1. Încadrarea într-un program de viață religioasă comună adecvat nevoilor și posibilităților familiei. Tratarea neglijentă sau superficială a acestui domeniu nu poate să nu ducă la consecințe grave asupra tuturor celorlalte domenii ale vieții de familie. „Iubirea poate să fie limpede ca și cristalul și minunată în curăția ei, dar ea este încă slabă pentru că nu a fost pusă la probă și verificată. Faceți ca Domnul Hristos să fie primul, ultimul și cel mai bun în toate. Priviți neîncetat spre El, și iubirea voastră pentru El se va adînci și se va întări pe măsură ce va fi supusă încercării. Și odată cu iubirea față de El, și iubirea voastră unul pentru altul se va adînci și se va întări“ (7 T 46).

2. Clarificarea, dezvoltarea (și eventual corectarea) concepțiilor privitoare la viața de cămin. Cîneva făcea observația că sînt două cauze principale pentru tulburările din căsătorie: că oamenii nu găsesc în căsătorie ceea ce așteaptă să găsească, și că ei nu așteaptă ceea ce pot de fapt să găsească. Dacă pînă acum au mai fost întreținute idei superficiale și așteptări copilărești, acum este timpul să lăsăm ce era copilăresc și să gîndim ca oameni mari. „Viața de căsătorie nu este numai sentiment și romantism, ea pune dificultăți adevărate și are laturi practice“ (AH 110). „Pe măsură ce perechea de curînd căsătorită întîmpină viața cu poverile ei de griji și tulburări, se desțarnă și atmosfera de vrajă pe care așa de des fantezia o atribuie căsătoriei. Soțul și soția ajung să-și cunoască unul altuia caracterul într-un mod care era cu neputință mai înainte. Acestea sînt momente hotărîtoare pentru experiența

lor. Reușita și fericirea întregii lor vieți viitoare depind de ceea ce pe care ei o aleg acum. Adesea ei observă unul în caracterul celuilalt defecte și slăbiciuni la care nu s-au așteptat; dar inimile pe care iubirea le-a unit vor descoperi de asemenea și calități necunoscute pînă atunci. Fiecare să se străduiască să cunoască mai îndeaproape calitățile și nu defectele. Adesea, propria noastră atitudine, atmosfera care ne înconjoară pe noi înșine, determină purtarea celorlalți față de noi, felul în care îi cunoaștem“ (MH 360).

3. Înțelegerea rolurilor fiecăruia dintre soți și asumarea răspunderilor cuvenite. Realizarea acestui țel asigură o desfășurare liniștită, eficientă a vieții de familie, scutește de tensiuni inutile, economisește energie pentru activități valoroase și este o bună mărturie creștină. „Fiecare cămin creștin trebuie să aibă reguli“ (AH 16). „Fiecare familie creștină trebuie să ilustreze înaintea lumii puterea și valoarea influenței creștinismului“ (AH 19). „O familie în care se manifestă ordine și ascultare spune mai mult în favoarea creștinismului decît toate predicile care ar putea fi rostite“ (AH 32).

4. Dezvoltarea capacității de a oferi și a primi iubire într-o relație stabilă, sinceră, altruistă, matură. „Deși se pot ivi greutăți, încurcături și descurajări, nici soțul și nici soția să nu nutrească gîndul că unirea lor în căsătorie a fost o greșeală sau o nereușită. Hotărîți-vă să fiți unul pentru altul tot ce vă stă în putere. Continuați cu dovezile de iubire de la început. Încurajați-vă unul pe altul, pe orice cale posibilă, să duceți luptele vieții. Căutați să vă faceți unul pe altul tot mai fericiți. Manifestați între voi iubire, și manifestați îngăduință. Atunci căsătorie, în loc să însemne sfîrșitul iubirii, va fi chiar începutul iubirii. Căldura adevăratei prietenii, iubirea care leagă inimă de inimă, este o

pregustare a bucuriilor cerului" (MH 360).

5. Aprofundarea comunicării. Comunicarea poate fi veritabilă sau superficială. S-au descris cinci nivele diferite, de la conorbirea superficială până la o împărtășire profundă și sinceră. Iată-le :

(a) nivelul cinci : conversația superficială. Nu spui nimic personal, nu riști nimic, nu câștigi nimic. „Ce mai faci?“ „Mai ninge afară?“ „Am cumpărat piine și lapte.“

(b) nivelul patru : relatarea faptelor altor persoane. Spui cuiva ce a făcut sau ce a spus cineva, dar fără nici o părere personală cu privire la aceste fapte.

(c) nivelul trei : ideile și raționamentele mele. Aici începe comunicarea adevărată. Îți asumi riscul să spui cuiva cum gindești și cum judeci. Ești totuși prudent. Dacă ceea ce spui nu este primit, te retragi.

(d) nivelul doi : emoțiile, sentimentele mele. Îți împărtășești simțămintele legate de fapte, idei și raționamente. Îți dezvălui simțăminte profunde.

(e) nivelul unu : comunicarea profundă, completă. Îți dezvălui sufletul cu deplină sinceritate și încredere. Viața de căsătorie are nevoie de comunicare la acest nivel, dar el se atinge treptat.

Alte sarcini pentru primul an al căsătoriei (asupra cărora vom reveni) includ : găsirea celor mai eficiente căi de rezolvare a deosebirilor, stabilirea unei conduite în probleme sociale, financiare și gospodărești, precum și pregătirea pentru următoarea etapă a căsătoriei : nașterea și creșterea de copii. „Dobîndirea unei înțelegeri corecte și depline a căsătoriei este o lucrare de urmărit de-a lungul unei vieți întregi. Cei care se căsătoresc se înscriu într-o școală pe care nu o vor absolvi niciodată în această viață“ (7 T 45).

Adrian Bocăneanu
Consilier Uniune

ÎNVAȚĂ DE LA TOATE

(din lirica norvegiană)

*Invață de la ape să ai statornic drum,
Invață de la flăcări că toate-s numai scrum,
Invață de la umbră să taci și să veghezi,
Invață de la stîncă cum neclintit să crezi.*

*Invață de la soare cum trebuie s-apui,
Invață de la piatră cît trebuie să spui,
Invață de la vîntul ce-adie pe poteci,
Cum trebuie prin lume de liniștit să treci.*

*Invață de la toate, că toate-ți sint surori,
Să treci frumos prin viață, cum poți frumos să mori...*

*Invață de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Invață de la nufăr să fii mereu curat,
Invață de la flăcări ce-avem de ars în noi,
Invață de la ape să nu dai înapoi.*

*Invață de la umbră să fii smerit ca ea,
Invață de la stîncă să-nfrunți furtuna grea,
Invață de la soare ca vremea să-ți cunoști,
Invață de la stele că-n cer sint multe oști...*

*Invață de la greier, cînd singur ești, să cînți,
Invață de la lună să nu te înspăimînți,
Invață de la vulturi, cînd umerii ți-s grei,
și du-te la furnică să vezi povara ei.*

*Invață de la floare să fii gingaș ca ea,
Invață de la oaie să ai blîndețea sa,
Invață de la păsări să fii mai mult în zbor,
Invață de la toate că totu-i trecător...*

*Ia seama, fiu al jertfei, prin lumea-n care treci,
Să-nveți din tot ce piere cum să trăiești în veci !*

CERCETAȚI SCRIPTURILE!

„...Fiindcă ați fost născuți din nou... prin Cuvîntul lui Dumnezeu care este viu și care rămîne în veac“. 1 Petru 1,23.

Biblia este ca cerul instelat. Ochiul simplu vede multe stele lucitoare, ochiul vulturului vede mai multe, ochiul înarmat cu cele ale științei vede și numără cu milioanele; în spatele acestora stă însă nemărginirea...

„...Sînt convins că Biblia este cu atît mai frumoasă, cu cît este mai bine înțeleasă, adică cu cît se va vedea și pricepe mai mult că fiecare cuvînt luat în înțeles general, dacă-l aplicăm la noi, are un înțeles propriu, nemijlocit, cu privire la fiecare om în parte, după împrejurări, după loc și după timp“.

„Evangelhia are o virtute tainică, ceva care lucrează cu putere, o căldură care înrîurește asupra minții și pătrunde totodată și inima. Evangelhia nu e o carte, ci o ființă vie cu o activitate, cu o putere care învinge tot ce i se împotrivesc“.

„Sufletul incintat de frumusețea Evangelhiei nu-și mai aparține sieși. Dumnezeu se face Stăpînul lui absolut. El îi dirijează gîndurile și faptele; sufletul este al Său. Ce dovadă de dumnezeire a lui Hristos! Stăpînirea Lui absolută are numai un scop: perfecționarea spirituală a indivizilor, curăția conștiinței, sfințenia sufletului“.

„Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă... și păzesc... căci vremea este aproape“. Apoc. 1, 3.

„Biblia conține toate principiile pe care oamenii trebuie să le înțeleagă pentru a fi pregătiți atît pentru viața aceasta cît și pentru viața viitoare“. (Ed./119).

„Întreaga Scriptură este o descoperire a slavei lui Dumnezeu în Hristos. Primind, crezînd, ascultînd, acestea sînt principalele instrumente în lucrarea de transformare a caracterului“.

„O adevărată cunoaștere a Bibliei poate fi cîștigată numai prin ajutorul Spiritului prin care a fost dat Cuvîntul. Si pentru a dobîndi această cunoștință, noi trebuie să o trăim. Tot ce poruncește Cuvîntul lui Dumnezeu, trebuie să facem, tot ce fîgăduiește, să cerem. Viața pe care ne-o recomandă este viața pe care trebuie s-o trăim. Numai cînd

Biblia este privită astfel, va putea fi studiată cu folos. Studiarea Bibliei cere cele mai mari eforturi și cugetarea cea mai încordată. După cum minerul sapă în pămînt după comoara de aur, tot cu atîta zel și stăruință trebuie să căutăm și noi din Cuvîntul lui Dumnezeu“. (Idem 180—181).

Se cunosc mai multe moduri de a intra în legătură cu lumina și înțelepciunea Bibliei. În copilărie, prin povestirea sau citirea Bibliei de către alții, mai tirziu prin studiu personal, apoi cu familia, într-un grup de persoane începătoare, interesate sau într-un grup elevat pentru specializare, în colectivitatea comunității prin intermediul Școlii de

„O ADEVĂRATĂ CUNOAȘTERE A BIBLIEI POATE FI OBȚINUTĂ NUMAI CU AJUTORUL DUHULUI SFÎNT PRIN CARE A FOST DAT CUVÎNTUL“

Sabat și prin propovăduirea Cuvîntului de către cei competenți la amovoa.

Aici și acum noi dorim să ne ocupăm de studierea învățăturilor Sfințelor Scripturi prin intermediul serviciului divin al Școlii de Sabat.

„Pe drept cuvînt serviciul divin al Școlii de Sabat a fost numit comunitatea la studiu. El este unul din serviciile cele mai de seamă care se țin în legătură cu lucrarea comunității. Sabat după Sabat toți membrii iau parte la Școala de

Sabat pentru a studia în chip sistematic adevărurile Cuvîntului lui Dumnezeu. La serviciul divin al Școlii de Sabat trebuie să ia parte fiecare membru al comunității, predicatorul și slujbașii comunității. Ar trebui să se depună un interes viu și mereu crescînd în ce privește îmbogățirea minții cu adevărul Bibliei. Cunoștința cea prețioasă dobîndită în felul acesta va ridica un zid în jurul sufletului. Deși atacat de ispite, totuși în suflet va fi o hotărîtă încredere în Isus, dobîndită prin cunoașterea Aceluia care l-a chemat la mîrire și virtute.

În cadrul serviciului divin al Școlii de Sabat ar trebui să se facă o lucrare zeloasă și aceia care au condus ar trebui să caute a proceda cu înțelepciune și tact. Este foarte frumos și important de a lucra cu mințile oamenilor, de a da o dreaptă îndrumare și de a da caracterului exemplul cel mai bun. Aceștia trebuie să fie bărbați și femei convertite, care știu ce înseamnă a lupta cu Dumnezeu și care nu vor găsi odihnă pînă ce inimile lor nu vor fi pline de simțămîntul de a lăuda, de a iubi și preamări pe Dumnezeu. Văzînd măreția acestei lucrări — în același timp cît de puțin este ea apreciată, simțim o durere în suflet și ne întrebăm: cine va primi aceste mari răspunderi și va veghea asupra sufletelor ca unii care vor trebui să dea seama? Noi sîntem reprezentanții lui Hristos pe pămînt. Cum ne împlinim lucrarea la care am fost chemați?“

În „Materialul întîlnirii cu pastoreii și angajații Cultului A.Z.S.“ pag. 107 — București 1978 — se spune: „Ceea ce este inima pentru corpul fizic, este serviciul divin al Școlii de Sabat pentru biserică în preocupările ei religioase. Dacă Școala de Sabat pulsează prin studiul Sfințelor Scripturi armonie, spiritualitate și zel, biserică va avea aceleași elemente de construire în viața spirituală și lucrul acesta se va dovedi prin viața membrilor ei. În Școala de Sabat, prin învățăturile Sfințelor Scripturi, se întipăresc

principii și adevăruri veșnice în mintea și inima credincioșilor și se menține unitatea de credință în ce privește doctrina bisericii”.

Subliniind valoarea deosebită a serviciilor pe care le îndeplinește, serva Domnului scria:

„Lucrarea Școlii de Sabat este importantă și toți cei ce manifestă interes pentru adevăr ar trebui să se străduiască a o face înfloritoare”. (MSS/109).

„Școala de Sabat, dacă este bine condusă, posedă o putere minunată și este în stare să facă o mare lucrare, dar acum nu este ceea ce ar putea și ar trebui să fie. Influența pornind de la lucrarea Școlii de Sabat ar trebui să desăvârșească și să mărească biserica; dar în nici un caz nu ar trebui îngăduit ca ea să se abată de la interesele bisericii”. (Idem/29).

„Școala de Sabat ar trebui să fie un loc unde nestematele adevărului sînt cercetate și eliberate de zgura erorii și așezate în locul lor real în cadrul Evangheliei. Perle de mare preț ale adevărului, multă vreme pierdute din vedere, trebuie să fie restituite copiilor lui Dumnezeu”. (Idem/52).

„Scopul serviciului divin al Școlii de Sabat nu ar trebui pierdut din vedere în mijlocul aranjamentelor mecanice care să ne ocupe timpul ce ar trebui consacrat altor chestiuni importante. Totdeauna ar trebui să ne ferim de forme și ceremonii care ar putea umbri adevărata țintă pentru care ne străduim. E primejdia ca Școala de Sabat să devină ceva obositor, cînd, dimpotrivă, ea ar trebui să fie o odihnă, o reînviere și o fericire... Frumusețea și succesul Școlii de Sabat stau în simplitatea și zelul ei de a servi lui Dumnezeu. Ar trebui să se insiste mai mult în ce privește mîntuirea sufletelor. Aceasta ar trebui să formeze principiul călăuzitor al Școlii de Sabat. Serviciul divin al Școlii de Sabat ar trebui condus de bărbați și femei credincioase care vor veghea și vor discerne asupra cui se mișcă Duhul lui Dumnezeu și care conlucrează cu ingerii lui Dumnezeu în atingerea scopului acestei instituții divine.

Celor ce conduc le sînt incredințate răspunderi sfinte și aici ar trebui să fie locul unde, printr-o vie legătură cu Dumnezeu, bărbați și femei, tineri și copii, să poată fi atît de bine pregătiți, încît să fie o forță și o binecuvîntare pentru biserică și lume. Ei vor ajuta biserica să urce și să înalțeze, pe cît le este posibil, mergînd din putere în putere”. (MSS/82).

„În acest loc ar trebui să fie predate învățăturii care să reverse lumină în camerele inimii și ale minții. Și, pentru ca aceasta să se îm-

plinească, slujbașii ar trebui să fie sub influența Spiritului Sfînt, ca orice egoism să fie infrînt, să nu mai fie rostit nici un cuvînt pripit, să nu mai fie săvîrșită nici o faptă necugetată, ci harul lui Dumnezeu să poată fi manifestat ca lucrînd pentru salvarea sufletelor. Acesta ar trebui să fie marea rezultat al lucrării Școlii de Sabat”. (Idem/46).

Cine vrea să se consacre Domnului și să se holărească a fi un lucrător sîrguincios în acest domeniu? Cine vrea să fie un conlucrător cu Domnul Hristos în a învăța pe alții marile adevăruri mîntuitoare? Cine vrea dintre cei chemați să-și îndeplinească bine slujba? Acela va auzi cu bucurie cuvintele Domnului Hristos: „Bine, serv bun și credincios, ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria Stăpînului tău”. (Mat. 25, 21)

„Ceea ce se cere de la ispravnic, este să fie găsit credincios în lucrul incredințat lui” (1 Cor. 4, 2). „Cine este credincios în cele mai mici lucruri este credincios și în cele mari” (Luca 16, 10).

Dar care este legătura între „credincioșie” și Școala de Sabat?

Cererea cea mare este după slujbașii credincioși, care au o viziune a adevăratului scop al Școlii de Sabat, care au înțelegerea adevăratei răspunderi, care în mod stăruitor fac tot ce pot mai bine și care suportă voios poveri oricît de grele. Domnul cere ca fiecare să fie credincios față de însărcinarea primită. Cuvîntul „bine” între semnele citării este adresat nu celui înțelept, nici aceluia care pare a avea succes, ci aceluia care este credincios.

Care sînt probele evidente că cineva are spiritul credincioșiei? Cea dintîi pe listă poate fi socotită participarea regulată.

Influența unui slujbaș care întîrzie din obișnuință este foarte greu de biruit. Valoarea lui este autenticată de faptul că el este cu siguranță prezent atunci cînd este nevoie de el și anume în fiecare Sabat. Un slujbaș credincios se va strădui să aibă raportul de prezență desăvîrșit.

Într-o mare adunare s-a pus întrebarea: „Ce lucru s-ar putea face pentru a se îmbunătăți activitatea Școlii de Sabat?” Un cor de glasuri a răspuns deodată: „Punctualitatea”. Răspunsul a fost considerat a fi foarte bun. Credincioșia cere să se dea în privința aceasta un bun exemplu. Ingerii vin punctuali la serviciul divin al Școlii de Sabat. Pentru ce să întîrzie membrii? Și mai ales pentru ce să întîrzie slujbașii? Toți ar trebui să se încadreze în armonia și ordinea cerului. Se dau mai jos cîteva motive pentru

care ar trebui ca fiecare credincios să ia parte la acest serviciu divin.

a) Dumnezeu a binecuvîntat și a sfințit fiecare zi de Sabat;

b) Aștept ca slujbașii comunității să fie prezenți și m-aș mira dacă nu i-aș vedea;

c) Dacă aș rămîne departe aș pierde înmăsurile, rugăciunea și studiile care mi-ar fi făcut mult bine;

d) Prezența mea este cu atît mai necesară atunci cînd alții nu pot veni;

e) Exemplul meu trebuie să influențeze și pe alții;

f) Mă voi proba să văd cît de mult iubesc pe Domnul. Adevărata iubire rareori uită de a merge la împlinire;

g) E o făgăduință specială că acolo unde se adună doi sau trei în numele Domnului, El Insuși este în mijlocul lor.

O altă dovadă că un slujbaș are spiritul credincioșiei adevărate, se găsește în îngrijita lui pregătire pentru lucrarea sa. Bogăția de cunoștințe biblice, de cunoștințe generale, iscusința de a prezenta, nu pot să înlocuiască neglijența de a studia acea parte din Biblie rînduită ca studiu al Școlii de Sabat, pentru acea săptămînă. Studiul și meditația asupra lecțiunii de la început pînă la sfîrșit trebuie să ducă la învățăturii logice, puternice, impresionante, spirituale și lipsite de ezitare sau nesiguranță. Acest înalt nivel de credincioșie este necesar.

Slujbașii comunității ar trebui să se încerce din cînd în cînd dacă mai sînt sau nu credincioși față de toate obligațiile lor așa cum au avut odată deprinderea de a o face.

Cel care nu simte povara pentru binele spiritual al membrilor, cel care nu poate găsi timp pentru a studia cum trebuie lecțiunea săptămînii prezente, care nu simte lipsa împlinirilor premergătoare sau a materialului ajutător pentru lecțiune, care vine numai în zilele frumoase și care de obicei întîrzie, nu poate zice că este un slujbaș conștiințios.

Necredincioșia în serviciu dă pe față o stare spirituală numită „incropire” (Apoc. 3,15,16). Cum poate cineva care își dă seama de însemnătatea timpului în această perioadă a istoriei omenirii să fie incropit în activitatea creștină? În fiecare serviciu divin al Școlii de Sabat ar trebui să se simtă fiorul unei noi energii, noi puteri și noi vieți pînă la punctul de fierbere al rivnei sale. Adevărata punere la încercare a credincioșiei rareori se dovedește prin lucruri mari. Prilejul nostru de azi, fie că pare că este mare sau este mic ne este dat de Dumnezeu. Dacă-l folosim cum trebuie, aceasta înseamnă a face voia lui Dumnezeu. Nevoia timpului de față este invitația la credincioșie.

A. Chelbegeanu
Consilier Uniune

Examinând posibilitatea originii păzirii duminicii printre iudeo-creștinii din biserica primară, am ajuns tocmai la concluzia că este inutil să căutăm printre ei urmele originii acesteia, datorită credințioșiei lor față de obiceiurile religioase iudaice, cum ar fi de exemplu păzirea Sabatului. De aceea, ne vom îndrepta cercetarea în găsirea originii duminicii la cercurile creștinilor dintre Neamuri. Să presupunem că aceștia, neavând legături anterioare cu iudaismul și fiind acum în conflict cu iudeii, au substituit poate sărbătorile iudaice, de exemplu Sabatul și Paștele, cu noi date și noi semnificații.

Adoptarea unor noi zile de sărbătoare religioasă și impunerea lor întregii creștinătăți, poate fi realizată în cadrul unei biserici în care despărțirea de iudaism s-a fă-

tăți, la început în Roma și mai târziu în răsărit. Leonard Goppelt, în studiul său cu privire la originea bisericii, susține acest punct de vedere atunci când scrie :

„Epistola presupune existența în Roma, după cum s-ar aștepta cineva, a unei biserici cu o majoritate creștină dintre Neamuri (11,13) și o minoritate creștină-iudaică (14,7). Această co-existență a celor două grupări a generat unele dificultăți comparate cu acelea cunoscută în Corint cam în același timp...

Situația bisericii din Roma în ceea ce privește relația sa cu iudaismul, atât cât ne permite epistola către Romani să înțelegem, este asemănătoare celeia prezentată de textele post-paulinene cu privire la creștinismul apusean; o ruptură între biserică și sinagogă se găsește pretutindeni, dar este

ind de Chrestus“⁴ (probabil o transcriere greșită a numelui lui Isus).⁵ Faptul că cu această ocazie convertiții iudei, asemenea lui Aquila și Priscila, au fost expulzați din oraș, împreună cu iudeii (Fapte 18,2) dovedește, așa cum spune Pierre Batiffol, că „poliția romană n-a ajuns să facă deosebire între creștini și iudei“.⁶ Patrusprezece ani mai târziu, totuși, Nero identifică pe creștini ca fiind o entitate aparte, deosebindu-se bine de iudei. Împăratul, de fapt, după Tacitus (55-120 e.n.), „a întărit vinovăția lor (pentru că ar fi dat foc Romei?) și a folosit cele mai cumplite torturi împotriva unei clase de oameni ce erau urâți pentru ticăloșia lor, fiind numiți creștini de către populație“⁷.

»DE LA SABAT... LA DUMINICA«

cut de timpuriu și printr-o putere eclesiastică ce se bucura de o largă recunoaștere. Biserica din capitala imperiului, a cărei autoritate era deja simțită pretutindeni în secolul al II-lea, pare să fie locul de naștere al păzirii duminicii¹. Pentru a testa valabilitatea acestei ipoteze, vom proceda în scurt la trecerea în revistă a acelor importante condiții religioase, sociale și politice care predominau atât în oraș cât și în biserica din Roma.

PREDOMINAREA CONVERTIȚILOR DINTRE NEAMURI

Cele spuse de apostolul Pavel în Epistola sa către Romani, în mod deosebit în ultimele capitole, presupun că comunitatea creștină din Roma era alcătuită în principal dintr-o majoritate de creștini veniți dintre Neamuri (Rom. 11,1; 13); și dintr-o minoritate de creștini proveniți dintre iudei (Rom. 14). „V-o spun vouă, Neamurilor“ (Rom. 11,13), spune în mod explicit apostolul, iar în cap. 16 el salută majoritatea credincioșilor care poartă un nume grec sau latin². Faptul că predominau membrii dintre Neamuri și conflictul lor cu iudeii, înăuntrul și în afara Bisericii, au necesitat — probabil — o deosebire între cele două comuni-

necunoscută în bisericile din răsărit, așa cum am arătat mai sus. Iudaismul nu joacă nici un alt rol în afară de acela de a fi strămoșul creștinismului“⁴.

Iudeii creștini, deși o minoritate în biserica Romei, se pare că au dat loc la „disputa“ (Rom. 14,1) în legătură cu probleme ca valoarea legii (cap. 2,17), necesitatea circumciziei (2,25-27), mintuirea prin ascultarea de Lege (cap. 3; 4; 5), necesitatea de a respecta anumite zile și abținerea de la hrana necurată (cap. 14-15). Cu toate acestea, predominarea membrilor proveniți dintre Neamuri, în principal de origine păgână, cum și conflictul lor cu iudeo-creștinii din biserică și cu iudeii din afara ei poate că în adevăr au contribuit la o rupere mai timpurie de iudaism în Roma, decît în Orient. Abandonarea păzirii Sabatului și adoptarea duminicii pot reprezenta un aspect important al acestui proces de diferențiere.

DIFERENȚIEREA TIMPURIE DINTRE IUDEI ȘI CREȘTINI

În anul 40 e.n., împăratul Claudius, după istoricul roman Suetonius (aprox. 70-122 e.n.), „a expulzat pe iudeii din Roma, deoarece ei se revoltau mereu, instigați fi-

Această recunoaștere a creștinilor din partea romanilor, ca o sectă distinctă de iudaism, pare să fie rezultatul natural al încercărilor făcute de ambele părți pentru a se deosebi una de cealaltă în fața autorităților romane. Dacă inițial creștinii se identificau cu iudeii pentru a beneficia de protecția pe care legislația romană o acorda credinței și obiceiurilor iudaice, spre anul 60, după cum remarcă F. F. Bruce, „nu mai era posibil să consideri pe creștini (în afara Palestinei), ca fiind în mod simplu numai o ramură a iudaismului“⁸. Iudeii înșiși au luat inițiativa de a se disocia de creștini, care în majoritatea lor, în imperiu, erau necircumciși (deci dintre Neamuri).

Împrejurările se pare că au fost favorabile pentru a forța o astfel de disociere, în mod deosebit în Roma. După anul 62 e.n., influența iudaică era de fapt prezentă la curtea imperială, în persoana împărătesei, Popeea Sabina, o prozelită iudaică, o prietenă a iudeilor, cu care Nero s-a căsătorit în acel an.⁹ A. Harnack consideră de fapt că Nero, pentru a se disculpa de acuzația pe care i-o aducea poporul de a fi dat foc Romei, la instigarea iudeilor a aruncat vina asupra

creștinilor.¹⁰ Este o realitate faptul că, deși sectorul Trastevere nu a fost atins de flăcări, așa cum remarcă și P. Batiffol, „Iudeii n-au fost nici pentru un moment acuzați că ar fi dat foc Romei, ci acuzația a căzut asupra creștinilor; deci putem spune că ei erau la data aceea categoric și în mod personal deosebiți de iudei”.¹¹ Creștinii nu au uitat rolul jucat de iudei în prima și singuroasa persecuție imperială pe care au suferit-o, și părinții bisericii n-au ezitat să-i facă răspunzători de faptul că au incitat pe Nero să persecute pe creștini.¹²

Faptul că pe la anul 64 e.n. creștinii, așa cum comentează F. F. Bruce, „erau în mod clar deosebiți de iudei în Roma...”, în timp ce „a fost necesar un timp mai îndelungat pentru acest lucru în Palestina (unde în mod practic, toți creștinii erau iudei din naștere)”¹³, este totuși o dată importantă pentru studiul nostru cu privire la originea duminicii. Aceasta sugerează posibilitatea ca abandonarea Sabatului și adoptarea duminicii ca o nouă zi de închinare să fi avut loc mai întâi în Roma, ca o parte componentă a acestui proces de diferențiere de iudaism. Alți factori importanți pe care-i găsim în biserica din Roma ne vor face în stare să verificăm valabilitatea acestei ipoteze.

NOTE

¹ Rolul conducător al Bisericii din Roma în cel de-al doilea secol îl vom analiza mai târziu.

² Acesta — per se — nu este un argument categoric, deoarece Harry J. Leon demonstrează pe baza inscripțiilor arheologice ale Romei antice, că mulți iudei preferau nume latine și grecești. El prezintă o listă de 254 de exemple de nume latine și 175 exemple de nume grecești folosite de iudei în Roma antică (The Jews of Ancient Rome, 1960, pag. 93-121). Faptul că majoritatea membrilor din Roma erau păgini convertiți la creștinism, acest lucru este în mod clar arătat de declarația apostolului Pavel din Romani 1,13-15, unde spune: „Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestesc Evanghelia vouă celor din Roma... ca să culeg vreun rod printre voi, ca printre celelalte Neamuri”. După toate aparențele, această comunitate creștină — dintre Neamuri — din Roma avea legături limitate cu iudeii mai înainte de venirea lui Pavel. Acest lucru este sugerat de faptul că — de exemplu — atunci când Pavel s-a întâlnit cu conducătorii iudei, la trei zile după sosirea lui la Roma, ei i-au spus: „Noi n-am primit din Iudea nici o scrisoare cu privire la tine, și n-a venit aici nici un frate care

să fi spus sau să fi vorbit ceva rău despre tine” (Fapte 28,21). Marta Sordi, Il Cristianesimo e Roma, 1965, pag. 65-72, susține cu insistență pe baza mai multor declarații ale apostolului Pavel (Fil. 1,12-24; 4,22; 1,17; Col. 4,10-11), ca și pe mărturia lui Tacitus (Anale 12,32) cu privire la Pomponia Graecina (soția lui Aulus Plautius, cuceritorul Britaniei și un convertit la creștinism încă din zilele de început) că o „separare clară” a existat între biserică și sinagogă în Roma. Creștinii, după toate aparențele, se adunau în casele nobililor convertiți, „evitând orice conflict cu iudeii locali” (pag. 69). Se pare că Pavel a venit în conflict cu cercurile iudaice, deoarece el n-a putut da decât trei nume dintre cei circumceși, între lucrătorii lui (Col. 4,10-11).

³ Leonard Goppelt, Les Origines de l'Église, 1961, pag. 202-203.

⁴ Suetonius, Claudius 25,4; H. J. Leon (nota 2), pag. 23 susține o dată mai timpurie (apropiată de anul 41 e.n.): unii teologi consideră totuși că Chrestus „este numai numele unui agitator și deci nu are nici o legătură cu propaganda creștină”; vezi Marta Sordi (nota 2), pag. 647; vezi de asemenea S. Benko, “The Edict of Claudius of A.D. 49 and the Instigator Chrestus”, Theologische Zeitschrift, 25 (1969): 406-418. Dio Cassius (150-235 e.n.). Historia 60, 6 nu menționează expulzarea decretată de Claudius, ei se referă la un edict care interzice iudeilor de a se mai aduna după obiceiul lor.

⁵ Tacitus, Anale 15,44, în raportul său cu privire la persecuția lui Nero, scrie numele în felul acesta. Cu privire la evoluția numelor, vezi A. Labriolle, „Christianus”, Bulletin du Cange 5 (1929-1930): 69-88; A. Ferrua, „Christianus sum”, La Civiltà Cattolica 2 (1933): 552-56; și 3 (1933) 13-26; Tertulian în a sa Apologia, 3 ia în bătaie de joc pe păgini, spunând „(Numele) Christian... este pronunțat în mod greșit de voi 'Chrestianus' căci voi nici nu pronunțați în mod corect numele pe care îl disprețuiți”.

⁶ Pierre Batiffol, Primitive Catholicism, 1911, pag. 19. Această ipoteză este susținută, de exemplu, de atitudinea proconsulului din Achaia, Anneus Novatus Gallo, fratele lui Seneca, care auzind pe conducătorul sinagogii acuzind pe Pavel că este un renegat și un disprețuitor al Legii, a spus „deoarece este o problemă despre cuvinte și nume și despre propria voastră lege, ocupați-vă voi înșivă de ea” (Fapte 18,15; cf. 13,29; 24,5).

⁷ Tacitus, Anale 15,44.

⁸ F. F. Bruce, The Spreading Flame, 1958, pag. 140; Leonard Goppelt (nota 3), pag. 42, remarcă de asemenea „În orașul imperial creștinii se deosebeau de iudei, pe la anul 64 e.n., dar nu mai devreme de anul 49 e.n. Recunoașterea de

către stat a statutului lor separat a avut loc între aceste două date, aceasta după unele izvoare romane”.

⁹ Iosif Flaviu, Viața 3, relatează că în anul 63 e.n., în timp ce vizita Roma, a fost introdus la împărăteasă, care a manifestat interes față de el. În Antichități 22,8,11, el menționează că ea era o prozelită iudaică; cf. Tacitus, Historia 1,22.

¹⁰ A. von Harnack, The Mission and Expansion of Christianity in the First Three Centuries, 1908, pag. 51,400; J. Zeiller, The History of the Primitive Church, 1949, I, pag. 372, susțin de asemenea această posibilitate. Ei pun întrebarea „Au fost oare protejații Popei admiși în cercul ce se afla în jurul împăratului și care gindeau că puteau fi de folos lui Nero și chiar lor, arătând către creștini ca fiind autorii crimei, ei care, așa cum se spunea, aveau plăcerea în a promova idei de răzbunare divină, ideea unei conflagrații universale și a distrugerii lumii?”

¹¹ P. Batiffol (nota 6), pag. 20; Ernest Renan, The Antichrist, 1892, pag. 112 observă de asemenea „Romanii confundau adesea pe iudei și creștini. De ce oare deosebirea a fost așa de clară cu ocazia aceasta? De ce oare iudeii, pentru care romanii aveau aceeași antipatie morală și aceeași împotrivire religioasă ca și pentru creștini, de ce n-au fost și ei amestecați de data aceasta?” El sugerează ideea că „iudeii au avut o înțelțenie secretă cu Nero și Popea, în momentul în care împăratul a emis un gind alit de odios împotriva ucenicilor lui Hristos”.

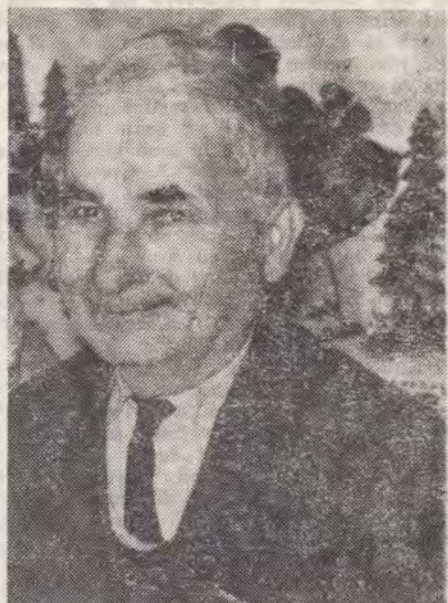
¹² Cf. Tertulian, Apologia 21; Commodian, Carmen apologeticum, P.L. 5, 865; Justin Martiriu, Dialog 17,3; un text în scrisoarea lui Clement către Corint (5,2) păstrează amintirea intervenției ostile a iudeilor: „Din cauza geloziei și a invidiei, cei mai mari și mai drepti stilpi ai bisericii (Petru și Pavel) au fost persecutați, judecați și condamnați la moarte (tr. E. Goodspeed, The Apostolic Fathers, An American Translation, 1950, pag. 51); J. Zeiller (nota 10), pag. 373, observă următoarele: „În orice caz, din ziua aceea, creștinii au început să fie deosebiți de iudei de către autoritățile romane, aceștia din urmă rămânând în posesia privilegiilor lor, în timp ce creștinii erau arestați, judecați și condamnați.” Peter Richardson, Israel in the Apostolic Church, 1969, pag. 47, subliniază faptul că în timp ce romanii se ocupau de creștini, după ce aceștia s-au separat de iudaism, în realitate aceasta era o

(continuare în coperta IV-a)

BERNER KONRAD—DANIEL
1913—1987

IN MEMORIAM

CONSTANTINESCU LUCA
1901—1987

— În ziua de 15 noiembrie 1987, un harnic slujitor al lui Dumnezeu și-a încheiat alergarea și lupia credinței, după o îndelungată și rodnică activitate. Fratele pastor pensionar Berner Konrad Daniel a trecut la odihnă, și așteaptă întâlnirea față către față cu Învățătorul și Stăpînul său ceresc.

Fratele Berner s-a născut la Novi-Sad, Iugoslavia, la data de 13 decembrie 1913. De timpuriu s-a îndreptat către slujirea Bisericii lui Dumnezeu. După ce a fost pregătit ca pastor studiind la Zagreb, a început activitatea în cadrul editurii din Belgrad și apoi ca pastor-ajutor la Novi-Sad pînă în anul 1940. Din anul 1946 pînă în anul 1955 a lucrat în cadrul Conferinței Cluj și a fost întărit ca pastor. Următorii douăzeci de ani de activitate s-au desfășurat în Conferința Sibiu, ca pastor în Sibiu și apoi ca secretar. În anul 1976 a fost pensionat.

Acesta a fost cursul vieții unui slujitor consacrat, un pastor care a exercitat o puternică influență spre bine în lucrarea lui Dumnezeu, atît asupra conlucrătorilor săi cit și asupra comunităților.

Fratele Berner era un pastor conștiincios, foarte ordonat și punctual, un predicator capabil, studios și eficient.

Familia, întemeiată cu sora Jeszensky Lenke, a avut bucuria nașterii a patru copii: Ildiko, Martha, Lenke și Zsolt.

Ultima parte a vieții, fr. Berner a petrecut-o în comunitatea Sibiu, fiind vreme de 8 ani presbiter și un ajutor prețios în lucrare, un sfătuitor respectat de credincioși și conlucrători.

Serviciul divin de înmormîntare s-a desfășurat la Sibiu, la serviciul de înmormîntare participînd fr. Toma Cornel, din partea Uniunii de Conferințe, fr. Moldovan Aron din partea Conferinței Sibiu, fr. Stoica Napoleon și fr. Nössner Gottfried din partea Conferinței Cluj, pastorul comunității, fr. Păcuraru Bazil. Au fost prezenți alți colegi pastori, și numeroși credincioși.

Astfel s-a încheiat o viață de dăruire și servire, o viață care a ascultat îndemnul Înțeleptului: „Aruncă-ți piinea pe ape“ și acum așteaptă împlinirea făgăduinței: „și după multă vreme o vei găsi iarăși“ (Eclesiastul 11, 1).

— În ziua de 21 noiembrie 1987 a încetat din viață fratele pastor pensionar Constantinescu Luca, încheindu-și alergarea pe pămîntul celor vii după 86 de ani de viață.

Fratele Constantinescu s-a născut la data de 23 septembrie 1901 pe meleagurile județului Ialomița. Învată meseria de croitor, dar după ce în anul 1921 primește adevărul mîntuirii prin Domnul Hristos, merge la școala de la Diciosinmartin și face parte din prima promoție de evangheliști, în anul 1930.

În același an s-a căsătorit cu sora Niculescu Manda, în familia dinșilor născîndu-se șase copii.

Fratele Constantinescu și-a început activitatea de lucrător împreună cu fr. pastor Munteanu Constantin în Muntenia. După întărirea prin binecuvîntare în anul 1937 a lucrat în diferite districte din Moldova și Transilvania, pînă în anul 1961 cînd a fost pensionat.

Apoi s-a stabilit la Piatra Neamț, dînd un ajutor prețios lucrării din comunitate.

La două luni după moartea soției sale (11 septembrie 1987), fr. Constantinescu își încheie și el viața, la data de 21 noiembrie.

Înmormîntarea a avut loc la Pitești, la serviciul de înmormîntare participînd fr. Vasilescu Gabriel din partea Uniunii de Conferințe, mai mulți pastori colegi și numeroși credincioși.

Putem să primim cu deplină încredere asigurarea divină: „Și Însuși Domnul nostru Isus Hristos, și Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit și ne-a dat, prin harul Său, o mîngiere veșnică și o bună nădejde, să vă mîngie inimile, și să vă întărească în orice lucru și cuvînt bun“. (2 Tesaloniceni 2,16.17)

SFÎRȘIT DE CALE...!

— Fratele Stoiu Gheorghe, din comunitatea Piatra-Olt, a trecut la odihnă în ziua de 17 aprilie 1986.

Născut în ultimul an al secolului trecut, a rămas orfan de timpuriu și a primit credința în anul 1930.

A slujit pe Dumnezeu cu credințioasă și ani îndelungați a fost presbiterul comunității. Toată viața sa s-a desfășurat sub simțământul puternic al prezenței lui Dumnezeu, care era pentru dînsul o Ființă mereu apropiată, despre care vorbea cu afecțiune și respect, numindu-L „Tata”. Om al păcii, gospodar harnic și priceput, era o lumină între consăteni.

Cu dragoste a consacrat pe fiul său slujirii ca pastor al Evangheliei.

Fratele Stoiu așteaptă în liniștea mormîntului fericita întîlnire cu iubitul său Dumnezeu și Mîntuitor, și cu toți sfinții Celui Prea Înalt, făgăduință scumpă dată tuturor credincioșilor de către Ceresul nostru Tată.

— Înainte de vreme și-a încheiat cursul vieții fratele Gorgan Dumitru din Crasna, județul Maramureș.

Vlăstarul unei familii temătoare de Dumnezeu, fratele s-a născut la data de 21 iulie 1962 și a primit botezul în anul 1980. Moartea a avut loc la București, la 2 noiembrie 1986. Amintirea purtării sale evlavioase, blinde și iubitoare rămîne mîngiere pentru părinții săi îndurați, pentru cei trei frați ai săi și pentru comunitatea din care a făcut parte.

— Un pionier al comunității Pîngărați, județul Neamț, fratele Onțanu Neculai, în vîrstă de 82 de ani, s-a stins din viață în ziua de 28 iulie 1987.

Fratele Onțanu, care primește credința în anul 1936, a fost slujbaş al comunității vreme îndelungată și a slujit ca presbiter cu binecuvîntare aproape 25 de ani. S-a distins ca un om devotat și activ în lucrarea Domnului, un credincios sănătos în credință, un părinte bun al celor 10 copii ai săi.

La ceremonia de înmormîntare, din partea Uniunii a participat fratele Popescu Nicolae, iar din partea Conferinței Bacău, fratele Dima Viorel.

— Cu durere anunțăm încheierea din viață a sorei Constantinescu Manda, născută Niculescu, soția pastorului pensionar Constantinescu Luca, mamă a șase copii.

Sora Constantinescu s-a născut la data de 18 martie 1912 în comuna Timboiești, județul Vrancea, a primit botezul în anul 1930 și în același an s-a căsătorit cu fr. Constantinescu Luca, la data aceea lucrător biblic. Împreună au străbătut Muntenia, Moldova și Transilvania, acolo unde fratele a fost chemat să lucreze. După pensionarea soțului, au locuit împreună la Piatra Neamț.

În toți acești ani de slujire a fost alături de soțul ei purtînd cu iubire povara lucrării, răspunderile, bucuriile și necazurile vieții de slujire.

Firul vieții s-a întrerupt la 11 septembrie 1987. În mormîntarea a avut loc la Pitești și cuvîntul de mîngiere a fost rostit de pastorul comunității, fr. Belu Ioan.

— După o viață îndelungată, bogată în evenimente și în slujire, a încetat din viață fratele Mureșeanu Emanoil, membru de frunte al comunității A.Z.S. din Sinaia.

Fratele Mureșeanu s-a născut în București, la 24 mai 1900. De mic învață o meserie, muncеște din greu, dar cu pasiune, năzuind mereu spre măiestrie desăvîrșită. Cunoaște adevărul în comunitatea Popa Tatu din București și primește botezul, trăind cu bucurie credința și slujind pe Dumnezeu. În 1928 merge la Seminarul Teologic din Dicioșimartin, unde studiază și muncеște în același timp. Acolo cunoaște pe Margareta Ciucu, se căsătorește în anul 1930 și se stabilește la Sinaia. Slujește cu devotament comunitatea și este hirotonit ca presbiter în primii ani după război. În același timp lucrează cu hărnicie și deosebită pricepere, fiind deosebit de apreciat pentru calitatea produselor muncii sale, fiind un artist în meseria sa. În adevăr, munca sa, predicarea Evangheliei și ajutorarea celor nevoiași erau roadele unui caracter format după Modelul divin.

În ziua de 7 octombrie 1987 trece la odihna binecuvîntată, în urma sa rămînînd soția, cei trei copii și familiile acestora. În mormîntarea a avut loc în ziua de 10 octombrie la Sinaia, cu participarea fraților Popescu Nicolae și Bocăneanu Adrian din partea Uniunii, și a fraților pastori Toma Gheorghe și Peicu Virgil. A fost prezent un număr impresionant de credincioși și concetățeni care l-au apreciat ca om, ca urmaș al Domnului Hristos.

— În ziua de 13 noiembrie 1987 a adormit în Domnul după o slujire credincioasă și muncă neobosită fr. Onu Constantin din comunitatea Piatra Neamț.

Născut în anul 1898, fratele Onu încheie legămînt cu Dumnezeu prin botez la vârsta de 30 de ani. Se află printre bărbații de nădejde ai comunității Piatra Neamț, și sprijinește la începuturile ei lucrarea și în localitățile din jur. Mulți ani a slujit ca presbiter cu binecuvîntare și a fost pentru o perioadă membru al comitetului Conferinței și al Uniunii.

În familia sa binecuvîntată s-au născut 13 copii, din care 10 sînt acum în viață, prilej de rugăciuni, muncă neobosită și bucurii. Fire optimistă, plină de bunătate, avea totdeauna un cuvînt bun de rostit. În același timp era statornic în credință și hotărît pentru principiile Bibliei, pildă vrednică de urmat pentru toate generațiile de credincioși.

— La 23 noiembrie 1987 și-a încheiat viața și slujirea fratele Ruczuli Anton, în vîrstă de 86 de ani, membru al comunității Sărata din județul Neamț.

Fratele Ruczuli primește credința din tinerețe. După ce s-a aflat printre pionierii comunității Piatra Neamț, fratele a lucrat cu multă sirguintă în ramura muzicală, învățînd în numeroase comunități pe cei tineri să cînte imnurile Sionului. După o viață de slujire plină de umilință, fratele Ruczuli a adormit și așteaptă să-și unească glasul cu mulțimea care va intona imnul triumfului: „Aleluia! Domnul, Dumnezeu nostru cel Atotputernic a început să împărească!” (Apoc. 19,6).

— Fratele Cristea Năstase, membru al comunității Piatra, Teleorman, a încetat din viață în ziua de 1 decembrie 1987, în vîrstă de 99 de ani.

Ur pionier al lucrării din localitatea sa, dînsul primise botezul în anul 1922 și a slujit comunitatea multă vreme ca presbiter. Așteptăm cu încredere ziua strălucită a învierii și întîlnirii cu scumpii noștri frați în Domnul.

„Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul! Da, zice Duhul; ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează!” (Apoc. 14,13).

REDACȚIA

Între 11-18 noiembrie 1987, au avut loc în Elveția, la Berna și Jongny, lucrările Comitetului executiv al organizației adventiste Diviziunea Euro-Africa la care au luat parte delegați din Europa, America și Africa.

Din partea Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră au luat parte: D. Popa, membru al acestui comitet și A. Bocăneanu, invitat.

LAUDAȚI PE DOMNUL

(urmare din pag. 14)

În acest context este bine a fi luate în atenție și următoarele sugestii. Cu ocazia cooptării unor noi coriști, aceia despre care se știe că vor fi luați în discuție pentru o viitoare eliberare din slujbă, pentru motive dictate de situații obiective, să fie rugați să se așeze pe un rind în spatele celor ce trebuie să se formeze, aducându-și astfel aportul la pregătirea altora. Rămânerea lor împreună în cor, o vreme, nu le va oferi neplăcutul simțămînt al inutilității, ba pe unii, chiar îi mobilizează pentru acele ocazii la care mulți dintre cei tineri, în general, nu pot participa. Mai mult, vor avea acea satisfacție că au contribuit la formarea altora.

Cînd totuși a sosit vremea ca să-și încheie activitatea în îndeplinirea acestei lucrări ce este încărcată de responsabilitate, trebuie să existe o strînsă colaborare între pastor, comitet și dirijor. Acesta din urmă în nici un caz nu va lucra independent. Este potrivit și frumos a se crea un cadru plăcut, o atmosferă festivă, în care gînduri evocatoare, câteva cuvinte de mulțumire, ba chiar și o floare, pot marca sfîrșitul unui drum presărat adesea cu sacrificii. Dar înainte de această parte festivă este necesară o muncă efectivă, de la om la om, în care factorii de răspundere pot să le cîștige adevărată adeziune pentru planul lor... Se mai poate retrage cineva din cor, din inițiativă proprie sau motive personale, cum ar fi sănătatea, lipsa posibilității de a rămîne la repetiții, etc.

Și pentru această situație este bine să fie înștiințat comitetul și retragerea este bine să fie marcată festiv.

Este voia lui Dumnezeu ca în toate comunitățile să se lucreze cu mai multă iubire pentru suflete, fără a se urmări glorificarea eului. Dacă s-ar renunța la spiritul de rivalitate sau dorința după întîietate, aspecte care în anumite cazuri s-au mai întîlnit, atunci partea noastră, a tuturor, ar putea fi bucuria lucrului bine făcut, cîntul nostru ar putea fi cu plăcere primit înaintea Domnului și în final Dumnezeu ne-ar oferi ceea ce ne-a pregătit și anume o comoară veșnică de slavă.

pastor,
Gabriel Vasilescu
Consilier-Uniune

DE LA SABAT . . .

(urmare din pag. 21)

persecuție din partea iudeilor, fiind „conflict intern care a avut un rol creativ, obligînd pe creștini să devină o entitate separată și să determine să fie recunoscuți ca atare de către autoritățile romane“.

¹³ F. F. Bruce (nota 8), pag. 157

În românește
D. Popa